

Napút-füzetek

8.

Ladányi-Turóczy Csilla Süncő

Varázsmese

1. fejezet

melynek során megismerkedünk egy királykisasszonnyal, két prinki kutyával és egy fölöttébb szemtelen fémszoknyával

Volt egyszer, hol nem volt egy messzi királyság, melyet Pirosalma országnak hívtak, annak egyik kis falujában zöld dombok között apró házikó bújt meg, ütött-kopott tornácán pedig háromlábú faszékecskén üldögélt dúdolgatva egy lányka. Hosszú, szép haja volt a kislánynak, fürtöcskéi úgy kanyarogtak a nyaka körül, mint megannyi apró kígyó, incselkedve és rakoncátlankodva repkedtek, ha a lányka csak egy kicsit is megmozdította a fejét. Sünkő királykisasszony pedig igencsak szeretett hajlongani és mocorogni, fekete tekintete huncutul síklott egyik fáról a másikra, vakondtúrásról vakondtúrásra, káposztalevélről káposztalevéltre.

Arca piros volt, mint az olyan alma, amit Miragé, a messzi földről érkezett, fekete hajú dajka hosszasan dörzsöl különös szoknyájába, ragyogott, villogott az őszi napfényben. A kislány hosszú-hosszú mesélt dúdolt magának, két szépséges kutya pedig úgy ült mellette és úgy függesztette rá ragyogó, barna szemét, mintha minden egyes szót értene. Az egyik kutya nagyobbacska volt, zsemleszínűnek mondhatnánk, de szőre leginkább a prézliire emlékeztetett, amibe túrós gombócokat szokás forgatni, fehér folt fénylett a szeme között, még egy fehér folt a nyakán, tapancaisai is fehérek voltak, mintha örökösen tornazokniban járna. A másik majdnem olyan apróra nőtt csak, mint egy tacsó, bundája sötétebb árnyalatot öltött, a fehér folt egészen vékonyan húzódott a szeme között, de a zoknikat ő is büszkén viselte. Látszott a kutyákon, hogy rokonok, gyakorta testvéreknek nézték őket, pedig a nagyobb a kicsi anyja volt, a prinki kutyák fajtájából. Ezek a messze földön nevezetes prinkik a Délnyugati Gránátalma királyságból származtak, és hatalmas sasmadár hátán érkeztek Pirosalma ország legtakarosabb kertecskéjébe, egyenest Sünkő királykisasszony szolgálatára, aki igen szívesen fogadta őket.

Hiába kérdezgette a nevüket, de nem árulták, hát elnevezte az anyát Trinklilinek, a lányát Pleplének, és mivel hamarost hallgattak is ezekre a nevekre, ha hívta őket, úgy gondolta, hogy elégedettek a választásával, nem is kívánhatnának illőbbet és alkalmasabbat maguknak.

Ezen az őszi délutánon úgy esett, hogy a király és a királyné, Sünkő szülei hosszú útra indultak a szomszédos végtelen erdőbe, ahol egy őzzel volt megbeszélte találkoójuk. Az őz reszkető ágbogacska korában került a palotába, a királyasszony gondjaiba vette, ápolgatta, etetgette, még azt is eltúrta tőle, hogy befeküdjék az illatos párnák közé, amikor azonban felcseperedett, búcsút intett az udvarnak, kijelentette, hogy vissza kell térnie az erdőbe, de egy év múlva ezen és ezen a helyen viszont kell látnia a királyi párt, mert főbenjáró titok tudója, amelyet csak akkor fedhet fel, ha kitelik az ideje. Megkérte hát a királyasszony Miragé dajkát, vinné el kislányát a saját apró házikójába, amíg odalesznek, úgy gondolta ugyanis, hogy nagyobb veszélyeket rejthet a végtelen erdő, mint amilyeneknek kitehetné egyetlen leánykáját. Miragé nagy örömmel pakolta fel az udvar legkisebb lovacskája által húzott szekérre kis motyóját és

Süinkó több hétre való ruhácskáját, noha csak egy vagy két napra utazott el a királyi pár, aztán könnyeden maga röppent fel a bakra, ahol apró védenca már várta. El nem feledhették a két prinki kutyát: ezek jó korán ott hancúroztak már a lovacska legnagyobb bosszúságára, aki méltatlankodva prüszögött és meggyőződését fejezte ki, hogy kutyákat igazán nem lenne kötelessége megtúrni a szekéren, de csak amúgy magának dohogott, aztán elvitte mind a négyüket Miragé házáig.

*Fésülködött királyasszony,
fésülködött vad nagyasszony,
tépte haját, tépte fürtjét,
szaggatta szőghaját, fürtjét,
nem túrta a szolgálókat,
nem túrta a bámulókat,
nem szenvedte komornáját,
nem inasát, nem szakácsát...*

Így énekelt Süinkó azon a szeptemberi délutánon, hosszan-hosszan, végeérhetetlenül magában, s közben ide-oda dülöngélt, fészkelődött, majd kiugrott a bőréből. Néha nem is költött a dallamhoz szöveget, csak úgy dúdolt, máskor azonban belemelegedett a történetbe, amely senki hallgató számára ki nem akart bontakozni, de ő azért nagyon élvezte, és élénken el is képzelte a dühöngő királyasszonyt, aki kést talált a hajában, és azt próbálta volna kifésülni belőle. Az eposz valamikor évekkel ezelőtt kezdett formát ölteni:

*Kis kés, nagy kés,
ez a kés kibe való?
A királyi nőbe való.
A királyi nő hajába,
éle fényes homlokára,
mert a fejét beütötte,
diberegve-dübörögve...*

A dajka az ismerős duruzsolásra, dúdolásra elszunnyadt bent a házacskában, mikor ebéd után számára szokatlan bágyadtság vett rajta erőt, a lányka addig eljátszik a kutyákkal, gondolta magában, és ahogy hallotta az egyhangú döngöcsélést, nyugodt is volt, hogy védenca egy helyben ül és nem szaladgál eszeveszetten ide-oda – a döngöcsélés elkísérte mélységes-mély álmában is.

A lányka azonban arra lett figyelmes, hogy a két prinki kutya igencsak hegyezi fülét. Mind a négy fül a magasba emelkedett és alig érezhetően rezgetett, Trinkilinki felemelte bal mellső tornazokniját, és úgy tartotta, mintha segíteni akarna a hallásának ezzel a mozdulattal. Valami mozgott a fűben, mégpedig nagyon finoman, mert Süinkó semmit sem látott. Hirtelen egy aprócska, rózsaszín szoknya emelkedett a magasba, egymagában: sem lábak nem tartoztak hozzá, sem törzs, sem fej, a szoknya viszont igen dölyfösen rezgett a levegőben. A kutyák nagy csodálkozással nézték, majd megfeszültek, annyira figyeltek, és veszettül mozgatták az orrukat meg a bajszukat. A szoknya azonban nem sokat törődött velük, csavarodott, újra kisimult, megrázta magát, harmonikába esett össze, majd ugrálni kezdett, mint aki reggeli tornát

végez. Trinkilinki halkan szűkölni kezdett, mert sehogy sem tudta összeegyeztetni ezt a jelenséget bármiféle általa ismert dologgal. Csak azt érezte, hogy a különös szoknyának fémes szaga van, és semmi jó nem várható tőle. Pleple a szűkölésben követte anyját, halkan, szinte bátortalanul nyüszítettek, néha-néha morgást is keverve a koncertbe. A szoknya abbahagyta az ugrabugrálást, előre-hátra lengett, mintha hintázna, és közben elkezdett közeledni Sünkő felé, aki megkövülten nézte, és teljesen megfeledkezett hosszú eposzáról és a fésülködő királyasszonyról.

*Lárifári, átribári,
prérisári, kálimáni,
harkabilde, számanilde,
renkelenke, kuccspelenke,
trinketrinke mábelinke,
kurája, kurája, kurája!*

Így énekelt a szoknya. Sünkő olyan nagyra nyitotta a szemét, mintha le akarná vele nyelni a szemtelen szoknyát. Hogy jön ez ahhoz, hogy az ő titkos, megfejthetetlen nyelvén énekeljen valamit, amit ő sem ért egészen? Pimasz – gondolta volna, de a pimasz szóról Miragé jutott eszébe, akinek ez volt a szava járása, ha Sünkőnek túlságosan felvágta a nyelvét, márpedig ő a szájára nem vesz egy ilyen szót.

– *Atrevitre!* – kiáltotta a szoknyára, aki megrázta magát és csilingelő nevetést hallatott.

– Még te mondod... – felelt az hetykén.

– Én hát, ki mondaná? Hogy merészelsz, hogy képzeled, hogy merted...

– Megfújni a trombitát egy kesztyűben? – idézett a szoknya. Vagy azt hiszed, nem ismerem az összes mesét? Ha lenne kisujjam, azt mondanám, abban van mindegyik, de így be kell érned a ráncaimmal.

– Na, majd én ráncba szedlek. Elloptad a nyelvemet.

– El ám. Akkor most mivel beszélsz? Vagy nincs tán a szádban?

– Nem arra értem. A titkos nyelvemet.

– Mit ér egy titkos nyelv, ha senki nem ismeri? Különben is, csak nem gondolod, hogy te találtad ki?

– Persze hogy én, ki más?

– Hát tudd meg, hogy ez egy ezer éve létező titkos nyelv, és csak azért nem mondok nagyobb számot, mert az ezret sem tudod elképzelni, mivel még nem jutottatok tízig sem az iskolában.

– Igenis eljutottunk tízig. Te csak ne akarj felválni!

– Akárhogy is, a nyelv nem a te tulajdonod, nem te találtad ki, sőt, nem is érted egészen. Így van-e vagy sem?

Sünkő szokott makacsságával toppantott és kijelentette, hogy ő minden szavát érti. Ugyanis csecsemőkorától fogva meggyőződése volt, hogy nem szabad elárulnia senkinek, ha nem ért valamit. Ahányszor találkozott Kalácsországban élő unokatestvérével, Szőke Kittivel, annyszor állította váltig, hogy minden szó jelentésével tisztában van, amit a kisasszony kalácsnyelven mond, pedig egy kukkot sem értett.

A szoknya pihenjt vezényelt magának.

-
- Sünkő, Sünkő... Engem ugyan be nem csapsz...
- Neked csak Sünkő királykisasszony, ha kérhetlek. Különben is, te még be sem mutatkoztál.
- Királykisasszony – hajolt meg a szoknya gúnyosan –, de nagyra vagyunk a rangunkkal. Nem mintha nekem nem lenne, de nem hangoztatom lépten-nyomon. A nevem Szajála. Tulajdonképpen Szajála Rozána, merthogy rózsaszínű vagyok.
- És szabad tudnom, hol hagytad a gazdádát?
- A szoknya felfújta magát, mintha valami nagyon kövér ember préselte volna magát belé:
- Miféle gazdám? Tán csak nem hiszed, hogy én Valakinek a szoknyája vagyok?
- Hát... Én még nem láttam szoknyát csak úgy magában vándorolni.
- Hogy nem láttál, az nem jelent semmit. Mindenesetre vedd tudomásul, hogy nekem nincs gazdám. Még csak az kéne. Önálló, független szoknya vagyok, és oda megyek, ahová akarok. Ha úgy hozza úri kedvem, lecsapok a szemtelen kislányok fejére és megcsipkedem a hajukat fémszálimmal. Úgy vigyázz magadra!
- Jól van már, inkább azt mondd meg, hogy miféle hisitóra ez a százéves titkos nyelvel.
- Rozána minden ránca kuncogni kezdett:
- Nem hisitóra, te kisokos, hanem história, azaz történet. A titkos nyelvet a Kúton Túli Világban beszélik, és te onnan származol. Azért értesz még belőle valamennyit. De lassan elfelejted, mint mindenki más.
- Én aztán nem! Még csak az kéne, hogy elfelejtsem! Különben sem hiszem, hogy igaz, amit mondasz. Miféle Kúton Túli Világról beszélsz összevissza?
- Ó, hát nem hiszel nekem? – kérdezte gúnyosan a szoknya, és leült a körtefa legalacsonyabb ágára, mint aki kifáradt, hogy hosszas történetmondásra készülődik. A két prinki kutya eközben egészen közel húzódott Sünkőhöz, hozzá dörgölöztek, de le nem vették sem a szemüket, se az orrukat a különös fémjövevényről.
- Nem én. Bizonyítsd be, amit mondasz!
- Hát jó – felelte nemtörődöm módon Rozána. – Ha van merszed eljönni velem...
- Van-e? Tán nem gondolod, hogy megijedek egy magadfajta... – Sünkő folytatni akarta, de nem talált szavakat, ami nála ritkaságzámba ment –, szóval, nem félek semmitől.
- Annál jobb. Ugyanis éppen azért jöttem, hogy elvigyelek a Kúton Túli Világba.
-

2. fejezet

amelyben elmarad egy hosszú történet, viszont elindul egy különös menet, valamint megjelenik egy csapat fészülő forrástündér

– Hát akkor induljunk – vágott bele Sünkő, mert nem szerette a késlekedést, főleg ha arról volt szó, hogy sétálni lehet. – Csak még összecsomagolok.

És már futott is volna a házba, hogy magához vegye az elengedhetetlenül szükséges utazási felszerelést, úgymint egy rongyos öltözetű néger babát, akit Durumdurumnak hívott, egy kis tarisznyát, amelyben három lapos kő, egy törött kagyló, egy félig használt szappan és egy vászon nélküli esernyő lapult – utóbbi inkább csak próbált lapulni, mivel nem férven be teljesen, sárga nyele kilógott és szégyenlősen nézelődött a világban. A két prinki kutya persze azonnal megértette, hogy valamely mozgást jelentő ige hangzott el, és mint mindig, készen álltak – illetve ugráltak – a kalandra.

Miragé továbbra is mélyen aludt, meg se mozdult a nagy futkosásra. Sünkő még térült-fordult, két csatot tett a hajába, három láncot akasztott a nyakába, megtömté a zsebeit vadgesztenyékkel, mintha az úton nem heverne épp elég, szóval mindazzal felszerelkezett, ami egy utazónak csakis hasznára válhat.

A szoknya csak ült a körtefán, és magában láthatólag nagyon jól szórakozott. Mikor Sünkő végre megjelent a két prinki kutyaival a sarkában, megvetően megrázta magát, és így szólt:

– Ezt a sok mindent meg ki fogja vinni?

– Ki vinné, hát én – felelte Sünkő.

– És ha megunod?

– Akkor majd viszed te. Miragé is így szokta.

– Lárifári – horkantott a szoknya. – Először is, Miragé nem engedi, hogy ennyi kacatot vigyél az útra. Másodsor, ha el is viszel valamit, ő cipeli, eddig rendben van, de azt azért beláthatod, hogy nekem nincs kezem, vagyis cipelni sem tudok semmit.

– Akkor viszem én – erősködött a kislány.

– Ha órám lenne – felelte a szoknya –, akkor most nézhetném, hogy hány-szor jár körbe a kismutató, míg eltörik a mécses. De nincs órám.

– Se órát, se mécseset nem viszek – mondta erre Sünkő.

– Hát rosszul teszed. Bármelyikre nagyobb szükséged lehet, mint erre az enyhén napsütötte egyénre vagy a vászon nélküli napernyőre...

– Esernyőre.

– Ha legalább lenne rajta vászon...

– Valamire jó lesz. Nem kell mindjárt kidobni mindent, ha egy kicsit elromlik.

– Na jó, én nem vitatkozom tovább. A kutyáidnak is nagyon sietős, akkor menjünk.

Elindultak. Elöl lebegett a szoknya, utána ment Sünkő, a két prinki kutya pedig ide-oda nyargalt, néha egymásra vetették magukat és birkóztak, aztán nagy tüsszögések közepette elváltak és szaglásztaak egy sort az ösvény mentén. Mikor elértek Miragé kertjének kapujáig, Sünkő megállt, és így szólt:

– Na, most már átveheted Durumdurumot.

-
- Nem megmondtam, hogy nem viszek semmit?
– De vinned kell, én fáradt vagyok.
– Még tíz lépést sem tettünk. Nyugodtan visszaszaladhatsz és leteheted a babádat, és ha mész, akkor a tarisznyát is otthagyhatsz neki társaságként.
– De hát szükségünk lehet a tarisznyára! Rendkívül nélkülözhetetlen dolgok vannak benne!
– Ide figyelj, Sünkő – kisasszony! Esküszöm neked, hogy semmire nem lesz szükség az eszeden és a jó szíveden kívül ezen az úton. Találsz majd ételt, italt, félig használt szappant és védelmet az eső ellen, kövek, gesztenyék és kagylók pedig bőven akadnak.
– Honnan tudod, mi van a tarisznyámban?
– Ismerem a gyerekeket, elég legyen ennyi. Visszafutsz?
– Hát... – Sünkő nem akart engedni semmiképpen, leült egy nagy, fehér kőre és majdnem elsírta magát. Trinkilinki és Pleple odamentek hozzá, két oldalról feltették a térdére tappancsukat, és mélybarna szemükkel csak néztek, néztek kérlelve, mintha azt mondanák:
„Igen jó kis sétának ígérkezik ez, Durumdurum pedig megvár. Ellopni senki nem fogja. Menjünk hát...”
– Jól van, leteszem ide Durumdurumot.

*Durumdurum, itt maradj,
veszteg ülj, el ne szaladj,
egyél vadgesztenye-lépet,
dértől színes avar véd meg,
esernyőmre jól vigyázz,
szél ne bántsa, meg ne ázz!*

– Menjünk – vetette oda a szoknyának, mint aki már nem is gondol a hátrahagyott kincsekre, és nekiiramodott, a kutyák meg utána.

Nem sokkal később már az erdő mellett haladtak, de nem tértek rá egyik ösvényre sem. A szoknya illegett-billegett, a kutyák már nem rohangáltak olyan eszeveszetten, de lelkiismeretesen szaglászta azért, és Sünkő többször rájuk kiáltott, ha nagy garral el akartak indulni valahová. Egyszer csak énekszó ütötte meg a fülüket. Először csak gyengén, aztán, ahogy közeledtek, egyre erőteljesebben hangzott, és már érteni is lehetett a dalt:

*Szaladj, fésű, aranyhajon,
szaladj éjfekete hajon,
mert mi be vagyunk itt zárva,
s azt, ki minket meg nem szánná,
átpréseljük a szűk lyukon,
átcibáljuk a járaton.*

*Jaj annak, ki erre téved,
jaj annak, ki meglát minket,
ha a zárat meg nem nyitja,
billincsünket nem lazítja,
átpréseljük a szűk lyukon,
átcibáljuk a járaton.*

*Jaj annak, ki erre téved,
aki meg nem hallgat minket,
ki vizünket zárva hagyja,
ki forrásunk fogva tartja,
átréseljük a szűk lyukon,
átcibáljuk a járaton.*

– Ki énekel? – kérdezte Sünkő, miután többször elhangzott a különös dal.

– Majd meglátod – felelte a szoknya –, menjünk közelebb, mert beszédünk van ezekkel az asszonyságokkal.

Rozána félelem nélkül libegett tovább, Sünkő azonban szinte lábujjhegyen lépkedett, mert igencsak megrémítette őt a dal. Micsoda szűk lyukról meg járatról lehet itt szó? Miért akarnának ezek átcibálni, átréselni valakit azon a titokzatos szűk valamin? Bele is borzongott.

A két prinki kutya a földhöz lapulva kúszott az éneklő tündérek felé – mert tündérek voltak –, ugrásra készen.

A szoknya előbb ért oda, mint a kis csapat, és mindjárt le is ült egy éppen alkalmas helyen nyújtózkodó fügefá ágára. Éppen csak odaköszönt a tündéreknek:

– Jó napot, kedveseim.

A különös lények befejezték az éneklést, és ellenségesen hallgattak egy darabig.

– Ha nem akartok köszönni, úgy is jó – tette hozzá a szoknya, és sértődötten összegyűrődött.

– Mi hasznunk az udvariaskodásból, ha be vagyunk ide zárva. Inkább kiszabadítanál minket – felelte kedvetlenül az egyik hang. A tündéreket látni ugyanis nem lehetett.

– Éppen az ügyben járok – válaszolta Rozána.

– Talán lábad nőtt? Mert én nem látom... – felelt az előbbi hang.

– Hiába sértegetsz, Karimbána. Csak csúfolódj, azzal semmire nem mész. Inkább a kislánnyal foglalkoznál, akit hoztam.

Sünkő hallotta a párbeszédet, de nem akart beleszólni, ami igencsak példátlanak tekinthető. Leguggolt, a két kutya szorosan hozzá simult, és vártak.

Akkor derékig kiemelkedett a vízből egy piciny, vakító szépségű, aranyhajú leány, akinek testét hínár borította, de olyan fényes, csillogó hínár, hogy smaragdból készült ékszernek tűnt. Ő volt Karimbána, a legfiatalabb forrástündér. Kezében hatalmas vasfésűt tartott:

– Ki vagy te? – kérdezte a kislánytól, nem éppen kedvesen, de nem is fenyegetően.

*Sünkő királylány a nevem,
Pirosalma szülőhelyem,
Fecskefészek várban lakom,
odafent a hatodikon,
az ötödik, nagy toronyban,
hol szárnyak csapása lobban.*

– Hallottad a dalunkat? – kérdezte a tündér.

– Hallottam.
– Akkor tudod, mit kell tenned.
– Nem tudom – vallotta be a kislány szégyenkezve. – Hiszen ti nem is vagytok foglyok.

– Hogyne lennének!
– Nincs itt se rács, se bilincs, ott úszkáltok a vízben, ha jól látom – hajolt egy kicsit előbbre –, egy kis tóban... Ha tónak nem is lehet nevezni...

– Ez itt egy *foglyavíz*. Különben a tralimák, ez a haszontalan népség öntözőcsatornának nevezi. A gonosz tralimák azt hiszik, ha úgy tartja kedvük, elzárhatják az élő patakokat, és fogva tarthatnak minket, ameddig kedvük tartja. Ha azonban valamelyikük éjjel téved ide, annak meg vannak számlálva a percei, nem kegyelmezünk.

– És áthúzzátok a lyukon?
– Átpréseljük, hogy kiszorul belőle a levegő, ezáltal kinyílik a gát, mely itt tartja a vizet és ezzel együtt minket. Akkor megszabadulunk. De csak éjszaka van rá hatalmunk, és az agyafúrt tralimák már tudják, hogy el kell kerülniük ezt a helyet.

Süнкő mindenesetre megkönnyebbült, hogy a tündérek nem tudják átpréselni, míg fent jár a nap az égen, és mindjárt megeredt a nyelve is:

– Nem értem, miért ne tudnátok kijönni a szárazra. Ha akarjátok, kiveszlek benneteket a csatornából.

– *Foglyavíz!* – sikoltotta egy második tündér, és ugyancsak láthatóvá vált. Ugyanolyan szép volt, mint a testvére, csak koromfekete volt a haja és égővörös a hínáruhája, amely úgy villogott, mint a rubin.

– Jól van, jól van, akkor *foglyavíz*.

– Kirumbila kicsit érzékeny természetű – kuncogott a szoknya.

– Különben is, lehetetlen – mondta Kirumbila, mit sem törődve Rozána gúnyolódásával, és megrázta hosszú haját: ennek nyomán piciny fekete lepkék röppentek fel a fejről, és Süнкő arca elé libbentek. A kislány megpróbálta elhessenteni őket, miközben megkérdezte, miért lehetetlen.

– Lehetsz, mert mi magunk vagyunk a víz – hallatszott most egy mélyes-mély hang: hirtelen úgy tűnt, mintha nem is nőé, hanem férfié lenne, de aztán kiemelkedett a vízből a harmadik tündér. Ennek hófehér volt a haja, arca azonban ugyanolyan szépséges és fiatal, mint a másik kettőé, ruhája aranyhoz hasonlatosan világított.

– Nem értem – rázta meg a fejét Süнкő. A fekete lepkéket hiába hessegette, azok kitartottak.

– Csak a vízzel együtt nyerhetjük el szabadságunkat – válaszolta most Karimbána.

– Kisasszony, nyisd meg a gátat – reppent fel a szoknya ekkor, és egyetlen suhintással szétkergette a lepkéket –, és mehetünk tovább. A tündérek bőkezűen megajándékoznak, mi pedig előbb érünk a Kúton Túli Országba.

– Hát oda igyekeztek? – csodálkozott Kirumbila.

– Akkor még nagyobb szükségetek lesz ajándékainkra – szólalt meg ismét a fehér hajú, akinek a nevét nem árulta el a szoknya. – Lépj közelebb, kislány.

Mindeközben a prinki kuttyák elbűvölten álltak Süнкő mellett, mintha varázslat tartaná őket vissza. A kislány rájuk nézett, azok vissza rá, Süнкő megra-

gadta Trinkilinki gyémántos nyakörvét, sűgott valamit Pleplének, majd valóban közelebb lépett.

– A te nevedet még nem tudom, asszonyom – mondta a fehér hajű tűndérnek.

– Nem is fogod megtudni – válaszolta a mély hang –, mert tilos kimondani. Kiszabadítasz-e minket?

– Megteszem, amit kértek.

– Miközben eltakarítod a torlaszt, énekeld velűnk a varázsigt:

*Élű patak élű ágát
a gonoszok el ne zárják,
tűndértest ne kűsson sárban,
ne tapicskoljon mocsárban,
foglyavíz, ne légy már fogoly,
akarom, hogy megszabadulj!*

Nem volt nehéz áttűrni a gátat, csak néhány gallyat, falevelet, egy kis földet kellett megmozgatni, a két prinki kutya pedig kiváló segítséget nyűjtott ebben: szorgalmasan kaparták a talajt, mint az igazi kotorékok, még morogtak is egymásra nagy igyekezetűkben. Néhány perc múlva szivárogni kezdett a víz, aztán csordogálni, és végűl a három tűndér is ki tudott siklani a fogságból.

– Köszűnjűk neked, Sűnkű királykisasszony – énekelték, és ki-ki átnyűjtott neki egy-egy diűt.

*Három diűt adunk neked,
vigyázz rájuk, kislánygyerek,
jűl vigyázz és jűl figyelj,
ha kell, egyet tűrjűl fel,
elűször a legkisebbet,
majd a közűpsűt – ne edd meg!
a végűn a legnagyobbat,
a legszebbet, a legjobbbat,
varázsdűűcskák ezek,
varázslű diűszemek.*

– Hát... – húzta el a szűját Sűnkű –, azért ennűl nagyobb ajándékot vártam, hiszen diű annyi van nálunk otthon, hogy egy egész patakot megtűltene, de azért köszűnűm, és jű utat nektek, tűndérek.

A tűndérek akkor már messze jártak.

3. fejezet

**amelyben egy nyuszi talicskán utazik és nincs kedve férjhez menni,
egy öreg anyóka pedig járókerettel hadonászik és a sivatagot keresi**

Jókora utat tettek meg, Sünkő közben megéhezett, és a szoknya megmutatta neki a legfinomabb körtéket, almákat és fügéket, amelyek az erdőszélen termettek – különös csak az volt, hogy a kislány nagyon jól ismerte a környék összes fáját, de ezekről még harangozni sem hallott. Mindenesetre igyekezett megjegyezni, mi hol helyezkedik el, hogy később visszatérhessen Miragével, mert olyan finom gyümölcsöt, mint amilyen ezeken termett, még nem evett.

Mivel a prinki kutyák is szerették a gyümölcsöt, főleg ha a gazdájuk is evett, nem maradtak éhen, sőt, még a szőlő maradékából is majszoltak, amit az út másik oldalán meghagytak a szüretelők, ettől egy kicsit ragacsos lett a fehér szakálluk, és Sünkő meg is szidta őket, mint őt szokta Miragé, de egy patakot átszelve ezt a ragacsot is le tudta dörzsölni a prüszkölő prinkikről, így teljes meglegedettséggel haladtak tovább. Mondanom sem kell, a szoknya egy falatot sem evett, de a szoknyáknak nem is szokásuk táplálkozni.

Az is különös volt, hogy Sünkő érzése szerint már be kellett volna köszöntenie az alkonyatnak, de a nap továbbra is fennen ragyogott, mintha egy tapodtat sem haladt volna az égen, mióta elindultak Miragé kertjéből, márpedig ilyet még soha nem látott. Éppen szólni akart a szoknyának, mikor csikorgás hallatszott az úton, a csikorgást meg jajgatás kísérte, amely így szólt:

*Megy a tricska, férjhez adnak,
azt se tudom, kihez adnak,
hogy öreg-e, hogy beteg-e,
van-e gyomra, van tüdeje,*

*megy a tricska, engem visznek,
akarom-e, nem kérdeznek,
menyegző vár, áll a sátor,
koszorú is van virágból,*

*megy a tricska nyikorogva,
sír a szívem sikoltozva,
nem akarok férjhez menni,
nem akarok inni, enni,*

*bárcsak a tricska megállna,
bárcsak a majmom megszánna,
bárcsak tricskán visszatolna
a kényelmes, szűk odúba...*

Így siránkozott az a hatalmas, fehér nyúl, aki egy talicskában, szalma tetején ült vagy inkább feküdt: a talicskát egy fekete majom tolta, de mivel nem volt elég erős hozzá, erre-arra dülöngélt, és ez állandóan azzal fenyegetett, hogy az utazóalkalmatosság felborul, és a nyúl kénytelen megismerkedni az utat

fedő sárral. A majom nagyon mulatságosan nézett ki, akár egy kis öregember, pedig a szeme csillogásából látszott, hogy még igen fiatal, különben állandóan vicsorgott és grimaszokat vágott, mint aki nagyon unja már a nyúlmenyasszony sirámaait. Amikor e furcsa menet megpillantotta a szoknya által vezérelt másik, nem kevésbé különös menetet, abbamaradt a talicska csikorgása is, meg a szomorú dalocska is, a majom ledobta a tricskát a földre, leült az út szélére, fogott egy szalmaszálat, és rágcsálni kezdte. Közben kíváncsian nézegette a szoknyát, amely biztonságos távolságban lebegett tőle.

– Mikkmakk – hallatszott a nyúl nyöszörgése –, már megint olyan figyelmetlen vagy, majdnem kiestem a tricskából!

Mikkmakk, mintha nem is hallotta volna, ült tovább az útszélen, és szorgalmasan vakarózott.

– Kihez van szerencsém? – kérdezte ekkor Sünkő, mert nagyon előkelőnek tűnt számára a talicskán trónoló hatalmas nyúl.

– Szilába vagyok – felelte a nyúl, Lebriország trónörökös hercegnője. Ez a majom itt, Mikkmakk, orvul elrabolt atyám odújából, és most Krábeli rablónyúl tanyájára akar vinni, mert ez az egyén állítólag feleségül venne. Hiába tiltakozom, az ostoba majom nem hajlandó visszafordulni velem.

– De hát miért nem szállsz le akkor a talicskáról és mész vissza gyalog? Nem hiszem, hogy Mikkmakk ezt megakadályozná!

Szilába felfújta magát, és méltatlankodva felelte:

– Még hogy gyalog menjek? Egész nemzetségemben nem akadt még nyúl, aki kimozdult volna az odúból! Nem vagyok én lótifuti vadnyúl, sem kákabélú majomfi, mint ez itt! Nemes származásomhoz méltatlan lenne akár egyetlen lépést is megtennem, főleg ebben a sárban! Különben ki vagy te, kislány?

– Sünkő királykisasszony, engedelmekkel. De igazán nem értelek, Szilába. Magam is nemesi vérből származom, mégis gyalogolok, mint látod. Igen egészséges dolog ám!

– Az lehet, hogy a te nemzetedben ez a szokás, de nálunk, Lebriországban szó sem lehet róla. Nagyon hálás lennék, ha segítőd vissza tudnának vinni atyám házába. Családom bőkezűen megjutalmazna.

A szoknya mindeddig egy szót sem szólt, a majmot tartotta szemmel, mert attól tartott, hogy az valami merénylőre készül. A szeme sem állt jól.

– Azt hiszem, erről szó sem lehet – szólt azonban ekkor a nyúlhoz. – Sietős az utunk, a Kúton Túli Országba tartunk.

– Erről szó sem lehet – vetette közbe a majom is, mindenkit meglepve.

– Miről nem lehet szó, tisztelt Mikkmakk – kérdezte Sünkő. – Szilába hazakíséréséről vagy a Kúton Túli Országba tervezett utunkról?

– Hazakíséréséről – válaszolta a majom.

– És miért nem? – kíváncsiskodott a kislány.

– Nem – ugatta a majom.

– Hát nem látjátok, hogy csak ismétli, amit mondtok? – nevetett a nyúl. Olyan ez, mint valami papagáj.

– Papagáj – visszhangozta Mikkmakk.

A két prinki kutya időközben felugrott a nyúl mellé a talicska tetejére, és összevissza szaglászta, amitől a trónörökös nő nagyon felizgatta magát és sikoltozni kezdett:

– Mentsetek meg, megesznek a kutyáitok, micsoda barbárság! Jaj, jaj, jaj!
– Ugyan már, Trinkilinki, Pleple, gyertek le onnan! Hagyjátok a nyúlmeny-asszonyt!

A kutyák azonban továbbra is nagy érdeklődést mutattak, és elkezdték harapdálni a lebrifületeket. Mikkmakk rendkívül jól szórakozott, morgott, mint a két prinki, és tapsolt hozzá. Sünkő kénytelen volt közbelépni, nagy nehezen leráncigálta a kutyákat a nyúl kissé kirojtozott füléről.

– Na, Mikkmakk, mi lesz? Fordulj szépen vissza a trónörökösnővel – mondta a szoknya –, hidd el, a tisztelt rablónyúl, akárhogy is hívják őkelmét, nem sok örömét lelné ilyen feleségben!

Mikkmakk azonban továbbra is csak ült, és még mindig morgott. A szoknya óvatosan fölébe libbent, aztán hirtelen lecsapott, megcsipkedte a majom orrát, majd nyílegyenesen felszállt a legközelebbi fára.

– Hátra arc, Mikkmakk!

– Hátra arc! – kiáltotta a majom, megemelte a talicskát, megfordult vele, és futni kezdett volna, ha bír, de így csak dülöngélve elindult az úton, abba az irányba, amerről jött. Újra kezdődött a csikorgás, és nemsokára felhangzott a nyúl megváltozott szövegű éneke is:

*Megy a tricska, hazatolnak,
semmiféle rablónyúlnak
éles foga el nem érhet,
a virágok elalélnek,*

*megy a tricska, sír a bátor
rablósüvény, bánatából
most már ki nem húzza senki,
ha engem akart elvenni.*

*Megy a tricska, majmom tolja,
visszatérek szűk odúmba,
onnan nincs is más kijárat,
rablónyúl, örökké várhat.*

*Jött volna el maga értem,
rablónyúl, ha meg nem sértem!*

– Na, ez is megvan – állapította meg a szoknya, miközben Sünkő erősen szorította a két prinki nyakörvét, mert azok szívesen a talicska után vetették volna magukat.

– Messze van még a Kúton Túli Ország? – kérdezte Sünkő.

– Attól függ. Eddig gyorsan jöttünk. De sose lehet tudni, milyen akadályok nőnek ki a földből.

Mintha csak erre várt volna valaki, az ösvény talaja púposodni kezdett, akárha egy vakond túrná ki magát a földből – amire a két kutya újult örömmel vetette rá magát. A halom egyre nőtt és nőtt, köhögés és prüszkölés hallatszott, aztán megjelent egy vékony, remegő orr, lassan a ráncos, piros arc is hozzá. Sünkő megkövülten ámult, a két prinki azonban kaparni kezdte a földet, hogy segítsen a különös lénynek a talaj fogságából kiszabadulni. Apró termetű

öregasszony vált lassanként láthatóvá, igencsak elmocskolódott, a sok mosástól fakó, valaha fehér hálóingben. Kikecmergett a vakondtúrásból, de felállni persze nem tudott, megvárta, míg Trinkilinki és Pleple megragadnak valami botszerű alkalmatosságot kétfelől, és egymást némileg akadályozva mégiscsak kirángatják a földből azt, aminek a segítségével lábra tud állni: egy járókeretet. Ekkor már Sünkő is észbe kapott, és igyekezett felsegíteni az anyókat, aki olyan piciny volt és görnyedt, hogy még a kislány fölé sem magasodott. Madárcsontozata lehetett, mert Sünkő szinte nem érezte a súlyát, pedig az öreg néne reá támaszkodott. Akkor aztán megkaparintotta a járókeretet, és mint egy kobold, ugrálni kezdett, illetve úgy járt, mint aki apró ugrásokat tesz, de korához és púposágához képest igencsak könnyedén. Tett néhány lépést az ösvényen, maga előtt lóbálva a járókeretet, aztán megfordult, és magában motyogva viszatípegett a kis társasághoz.

– Hát ez, ez hát ez, kutyateremtette, ez nem... – és felkacagott.

Trinkilinki és Pleple nagy kerek szemmel egymásra nézett.

– Azt hittem, no persze, csakugyan, de miért, vagyis és még mindig... – motyogott tovább a néne.

– Anyóka, kivel tetszik beszélni? – bátorkodott megszólítani Sünkő a koboldszerű lényt, míg a szoknya csak várakozva lebegett, mint akinek semmi kedve beleavatkozni a történetekbe.

– Hát ez, kislány, ez már, ez már, talán ennyire kiavazott volna a sivatag?

– Miféle sivatag? – kérdezte Sünkő csodálkozva.

– Hát a jirsulemi sivatag, mi más, ugyanis oda szólt a földalattijegyem.

– Mármint a jegye – földalattira? A földalatti nem erre jár, hanem Kemencevárosban, és ott sincs sivatag.

– Ugyan már, kislány, különben is, ki vagy te, Kemencevárosból jövök, és aranyom, a sivatag, a sivatag a végállomás – mármint ott, ahol én beszálltam, jirsulemi sivatag, ahogy mondom.

– De néni, ez itt még mindig Pirosalmaország, és nem jár földalatti. Különben Sünkőnek hívnak.

– Pirosalmaország, lárifári, biztos vagy te ebben, aranyom?

*Felkel a nap, lemegy a nap,
dagály van, a szoknya apad,
tán kislányderékon libeg?
minden fémes szála hideg.*

– Hát – bizonytalanodott el Sünkő –, ami igaz, az igaz, történt néhány dolog. A szoknya mindeközben meg sem mozdult, ha lett volna karja, most biztos a csípőrészre tette volna, de hát nem volt, ahogy sivatag sem látszott a közelben.

– A sivatag zavar meg, délibáb, mindez biztos délibáb, a földalatti nem romolhatott el, nem, nem, az nem olyan, nem olyan földalatti – motyogta lelkesen, reszkető fejjel az anyóka, és ha lehet, még pirosabb lett az arca.

– Néni, ne tessék haragudni, de a néni, szóval, egyenest egy vakondtúrásból jött ki, nem volt semmilyen földalatti! – próbálta meggyőzni Sünkő a koboldot, de az nem hagyta magát.

*Földalatti, láthatatlan,
földek alatt szakadatlan
görget, görget, görgöget,
járatokon át vezet,
huss-huss, hess-hess, ásatag,
itt is van a sivatag.*

– Illetve nincs itt – szólt most bele a szoknya.

– Látomásokkal nem beszélek – sipogta a néni, és meglengette a járókeretet.

– Nehogy el tessék esni! – ijedt meg Sünkő, mert tudta, milyen veszélyes öregkorban elesni.

– Hagyjad csak, kislány, most már mindjárt átváltozom, mindjárt, cseppet se félj!

Nem mintha ez megnyugtatta volna Sünkőt, sőt, még jobban megzavarta. Nem elég, hogy a vakondtúrásból jött elő és a sivatagot kéri rajta számon, még át is akar változni. De hát mivé?

– Ne tessék, nagyon jól tetszik így is kinézni – próbálkozott a kislány.

– Hagyjad csak – szólt közbe a szoknya –, úgysem fog átváltozni, most még nem. Csak szeretne.

– Milyen szemtelen ez a látomás – bökött göcsörtös mutatóujjával a szoknya felé az anyóka –, miért beszél állandóan?

– Ő egy beszélő szoknya – nyugtatgatta Sünkő –, nem látomás – bár ebben már maga sem volt biztos. Az biztos, hogy a két prinkli kutya nem látomás, de az összes többi... valahol mégiscsak elvesztette a fonalat. Ha lett volna fonál. Ha lett volna sivatag. Lehet, hogy egy sivatag kellős közepén vannak? De akkor miért nincs melege?

– Aranyom, igazán nem gondolhatod komolyan, ez a sivatag, de mindjárt meglátod – te is a földalattival jöttél? A kutyáiddal együtt? Nagyon szép kis kutyulik – fuvolázta az öregasszony, a prinkik meg nézték. Egyáltalán nem féltek a járókerettől sem, akárhogy hadonászott vele.

– Nem, mi gyalog jöttünk.

– Jaj, de hát túl messze van. Meg a veszélyek, a rablók, a hosszú út... Miért nem változom már át, mióta várok rá! – és toppantott. – Egész életemben viseltem ezt a púpot, és most végre ideérek a sivatagba, noha nem néz ki sivatagnak, mindenesetre ideérek, és... semmi.

– Mi azért itt vagyunk, néni – bátorkodott megjegyezni Sünkő.

– Na persze, aranyom, meg a délibáb, az a szoknya. Hoppá, ez biztos egy oázis. A kutyák pedig apró tevék, milyen csinos kis tevék!

– De néni, egyáltalán nincs itt semmiféle oázis.

– Pedig annak kell lennie, aranyom, a jirsulemi népek nem szoktak tévedni. Ekkor a szoknya megelégette a fecsegést.

– Sünkő, az anyókát vissza kell tenni a földalattira, mert eltévedt. Tényleg a sivatagba igyekezett, vagyis a Kúton Túli Országba, akárcsak mi.

– A Kúton Túli Ország a sivatagban van? – csodálkozott Sünkő. – Ezt eddig miért nem mondtad?

– Nem egészen a sivatagban van, de onnan a legkönnyebb megközelíteni.

-
- Úgy van, a sivatag, ez a látomás hová varázsolta a sivatagot?
 - A néni valahogy eltévedt az úton, a nagy száguldásban – magyarázta a szoknya.
 - Lehet, hogy a járókerete zavarta meg – tette hozzá a kislány.
 - Mindenesetre most már fogd meg a járókeretével együtt, és állj rá vele és a kutyáiddal a vakondtúrásra, mert indultok!
 - De hát hogyan? – kérdezte Sünkő, miközben lábához parancsolta a kutyákat, és felemelte az apró öregasszonyt. Mielőtt azonban meghallotta volna a szoknya választát, elragadta a földalatti.

4. fejezet

amelyben a földalatti működik, a szoknya eltűnik, néhányan vitáznak egy trón miatt, az anyóka átváltozik, és találkozunk Lancribel lovaggal

A sikoltozásra nem maradt idejük, na meg lélegzetük sem, mert mindjárt telement a szájuk földdel. A föld azonban nem csikorgott a foguk alatt, olyan selymes volt, hogy még csak köhögésre sem ingerelte őket.

A száguldás rendkívül furcsa volt, mert ugyan nem létezett előre fúrt alagút, ahogy egyetlen általuk ismert földalattiban, száguldásuk mégsem ütközött akadályba, még annyi ellenállása sem volt ennek a talajnak, mint a víznek – ezt persze csupán Sünkő tudta, mert a két prinki kutya rühellte a vizet, és soha be nem mentek volna egy pocsolóába sem. Az anyókaról nem tudjuk biztosan, hogy valaha úszott-e, de ő már korábbi utazása alkalmával megszokhatta ezt a rendkívül különös földalattizást, és igen türelmesen viselte. Azt hinné az ember, hogy semmit nem láttak maguk körül, de néha azért felillantak bizonyos színek, és egymást is érzékelték, így Sünkő hamar rájött, hogy a szoknya már nincs velük. Noha nem kedvelte meg igazán, ezen egyrészt csodálkozott, másrészt bánkódott: ugyan miért vezette el őket idáig a rózsaszín mitugrász, ha most visszakeresik? Vagy talán repülve teszi meg az utat, mert úgy gyorsabb, és a szoknyának különben is elég mágiikus hatalma van ahhoz, hogy ne kelljen a földben kellemetlenségeket elszenvednie?

A gördülés-száguldás nem telt hosszú időbe, és Sünkő váratlanul egy homokbucka tetején találta magát. Nem sokkal utána feltűnt a két prinki kutya és kissé lemaradva az öreg néne, aki még mindig a járókeretet szorongatta. Csupa homok volt kinek-kinek ruhája, hálóinge, illetve bundája, de ez a homok nagyon egyszerűen lepergett mindenről, és nem csiklandozott senkit, finom volt, selymes, sőt, még illatos is.

Ahogy körülnéztek, láthatták, hogy valóban egy sivatagba értek, de épp egy tó vagy tenger partjára is – nem lehetett tudni, miféle víztükör terül el a közvetlen közelükben. Sünkő kereste a napot, hogy meggyőződjék róla, még ugyanazon a helyen áll-e, mint az előbb, mert a nap állásából többé-kevésbé tudta, milyen későre jár, de megdöbbenő módon sehol sem találta az égiteget, noha olyan meleg fény uralta a tájat, mintha késő délután lenne.

A vízparton számtalan lény nyüzsgött, emberek, állatok, tündérek, manók, koboldok, törpék, se szeri, se száma nem volt a különösebbnél különösebb alakoknak, akik mind a kisebb-nagyobb hajók egyikére szerettek volna feljutni, amelyek a kikötőben ringatóztak.

Sünkő felsegítette az anyókat, aki mindjárt ugrabugrálni kezdett és odasi-etett az egyik bárkához – ennek történetesen bíborszínű volt a vitorlája, és egy foka ügyködött rajta, mégpedig fajtájától szokatlan módon igen könnyedén, mintha csak a vízben lenne. Épp egy díszes ruhába öltözött úrral tárgyalt, akinek szolgálja hatalmas trón alatt gömnyedezett.

– Márpedig a trónomra mindenképpen szükségem van – hangoskodott az úr –, a szolgálom úszhat utánunk a vízben, de ezt a bársonyülőkét itt magunkkal visszük.

– Azt ugyan nem – mondta a foka és nagyot fúj, alaposan összefröcskölve az uraságot. – Először is, maga itt már nem úr, hanem egyszerű földi halandó, ahogy a költő mondja, *ki itt átkelsz, hagyj fel minden hívsággal.*

– Hogy mersz tegezni, te semmirekellő?

– Nem tegeztem, hanem idéztem, de egyre megy.

– Idézni se merjél! Ide, szolgálom, vidd fel a trónt a vitorlásra!

A szolga ijedten összerezzen és körbefordult a székkal, amit letenni nem mert, de a vitorlásra erőltetni sem, hiszen nyilvánvaló volt, hogy annak gazdája ezt nem tűrné. Nagyon féleneknek tűnt, ha tudott volna, folyton a háta mögé pillantgat, de ebben hatalmas terhe, amely az arcát is eltakarta, megakadályozta.

– Ha az úr viheti a trónját, én is viszem a járókeretemet! – sipította a nénike.

– Anyóka, semmi szüksége nem lesz rá, ha egy pillanatot vár, elirányítom az urat egy nagyobb hajóra, és végre át tudjuk változtatni...

– Ó, az nagyon jó lesz – bólogatott elégedetten az anyóka –, csak miért mindig engem váratnak meg, egész életemben várokoztam, mindig csak azt hallottam, türelem, ki kell bírni, aztán még a földalatti is elromlik...

*Kemencevárosban
görnyedtem álmomban,
görnyedtem görnyedten,
görbe szívű lettem.*

– Szolga, azt a kutyafádat, mit szerencsétlenkedsz ott? – üvöltött az uraság a trónszék alatt görnyedő szerencsétlenre.

Ezt Sünkő már nem bírta nézni és közbelépett.

– Kedves szolga úr – szólította meg a törékeny, rosszul öltözött embert –, miért nem teszi le a trónt a homokra, amíg el nem dől a sorsa?

– Kinek a sorsa? – kérdezte igen halkán a szolga.

– Hát a széké meg az uraságé.

– Szabad tudnom kegyességed nevét? – bátorkodott a szolga, még mindig a nyakában tartva a trónt.

– Sünkő vagyok – válaszolta a kislány, és valami megmagyarázhatatlan szeméremből nem tette hozzá, hogy királykisasszony. – És ön, szolga úr?

– Nekem nincs nevem – suttogta a szolga.

Ebben a pillanatban Trinkilinki hirtelen ötlettől vezérelve hatalmas lendületet vett, felugrott a trónra, leült a bársony ülőkére és büszkén körbenézett. Pleple irigyen meresztette rá a szemét, és azt méregette, vajon utána tudja-e csinálni a mutatványt. A szolga azonban úgy megijedt, hogy először csak megtántorodott, aztán végképp elvesztette a trón feletti uralmát, és vele együtt elterült a homokban. Trinkilinki természetesen még idejében leugrott.

– Nem ütötte meg magát? – hajolt a szolga fölé Sünkő. Az anyóka csak csóválta a fejét, és még határozottabban kapaszkodott a járókeretébe.

– Nem, köszönöm, a homok nagyon puha – válaszolta a szerencsétlenül járt teremtmény.

Az uraság természetesen mélyen felháborodott, és már üvöltöni kezdett volna, mikor a foka úgy képen csapta az uszonyával, hogy elesett, de nem a puha homokra, hanem a vitorlásnak egyik kötelét rögzítő vastönknek vágódott, ami bizony fájdalmasan érintette.

– Nahát, az uraság...! – nyöszörögte a szolga, Sünkő azonban olyan jót nevetett, hogy megfájdult a hasa. Az anyóka sípolva kuncogott.

– Most pedig mars a gőzhajóra fűtőnek! – kiáltotta a főka, és uszonyával jókorát lökött az uraságon, aki alig tudott megállni a lábán. Az uraság furcsamód nem tiltakozott már, csak eloldalgott, mint aki belátta, hogy nincs több keresnivalója, még csak nem is fenyegetőzött. A szolgájára sem nézett vissza.

– Üljön le a trónra és pihenje ki magát – ajánlotta a szolgának Sünkő.

– A trónra? Dehát azt nem lehet! – szörnyülködött a névtelen.

– Már miért ne lehetne?

– Itt van például az anyóka, akinek át kellene adni a helyet – vetette ellen a szolga.

– Ó, ezzel nem kell már foglalkoznia. Nézze, éppen most kezd átváltozni – kiáltotta a főka a nénikére mutatva, aki már olyan régen, többé-kevésbé nyolcvan éve várta, hogy megszabadulhasson a púpjától.

Valóban csodálatra méltó jelenetnek lehettek tanúi. Az anyóka először eldobta a járókeretet, aztán kiegyenesedett, lassan, de biztosan nyúlt meg, arcából foszlani kezdtek a ráncok és a májfoltok, az öregség úgy olvadt le róla, mint valami tévedésből odaragadt térszta, a haja őszi gesztenyefalevél színű lett, csodálatosan dús és hosszú, kitört a szálnalmas fésűkből és hullámcsatokból összetákolt kontyocskából, és mindjárt szabadon omlott nemcsak a vállára, hanem a derekára is. Csak a hálóinge maradt meg ugyanolyan agyonmosottnak és földesnek, amilyen volt.

Sünkő úgy elámult, hogy csodálatában lerogyott a trónszékre, a szolga pedig valósággal térdre esett. A kutyák vonyítani kezdtek a természetfölötti jelenésé láttán, a főka azonban összeütögette két uszonyát. A volt anyóka, most már sudár fiatal lány, felnevetett és nyújtózkodott egyet – a rongy, ami rajta volt, és azelőtt a lábszára közepéig ért, most a térdét sem fedte.

– Hogyan lehetséges ez? – jött meg Sünkő szava. – Ki ő? Anyóka vagy tündér?

– Egyszerűen ember – magyarázta a főka. – Csak lefoszlott róla az a külső, ami nem tükrözte a lelkét. Most olyan, amilyen mindig is volt, ott legbelül.

– Én is ilyen vagyok legbelül? – kérdezte a kislány.

– Nem tudom. Az csak akkor derül ki, ha eljön az ideje. De nézzétek, ki jön! – kiáltott a remegő bajszú, vidám főka, és uszonyával a sivatag felé mutatott.

– Lancribel lovag! – kiáltotta a szolga, aki az uraság melletti árnyékéletében minden nevezetes hőst ismert, vagy személyesen, vagy hallomásból.

Valóban lovag közeledett a homokban, messziről látszott, hogy feketébe van öltözve, fején kendő, oldalán hatalmas kard, lova fehér volt, mint az egyszarvú.

– Ki az? – kíváncsiskodott Sünkő.

*Mit mondhatnánk? Ez Lancribel.
Sós Tónak hajját törte fel,
hol és ki szülte, rejtelem,
nem sejtí, tudja senki sem,
nem is szabad megkérdeni,
Taribán király őneki
atyja helyett atyja, s nem atyja,
fejét csak őelőtte hajtja*

*igába ékes Lancribel,
kit senki nem felejthet el.
Ő a lovagság tűző napja,
jaj annak, kit megperzsel kardja,
hozzá hasonló senki nincs,
entrébe méni mábelincs.*

– Bárcsak az apródja lehetnék! – sóhajtott a szolga, és szája elé kapta a kezét.

– Miért nem inkább a barátja? – kérdezte a volt anyóka, aki először szólalt meg átváltozása óta. Hangja mély volt, bársonyos és nagyon megnyugtató, semmiben nem emlékeztetett öregasszony-korabeli sipogására.

– Hogyan is gondolhatnék ilyesmire – sóhajtott a szolga, én, akinek még nevem sincs...

– Ezen könnyen segíthetünk – mondta a szépséges –, mert olyan kislány társaságában vagyunk, aki a névadásban igencsak gyakorlott.

– Csak nem rám gondol, tündér? – kérdezte csodálkozva Sünkő. – Honnan tudja, hogy neveket szoktam adni?

– Melyik kislány nem ad nevet a kutyáinak, macskáinak, babáinak?

– Az már igaz, sok nevet kell kitalálni.

– No, és mi illene Lancribel lovag jövődő barátjához? – kérdezte a szépséges, miközben le nem vette ragyogó pillantását a közeledő alakról, akinek lassan az arca is kivehetővé vált.

– Aligríbe, ha ez megfelel – válaszolta Sünkő, rövid gondolkodás után.

– Az ősi nyelven ez annyit jelent, mint *derűs az ég* – magyarázta a főka:

*Aligríbe, derűs az ég,
nem nyomja vállad tróni szék,
kezed szájadra ne tegyed,
háta mögé se nézz, neved
biztasson új életre fel,
az út végén ott Lancribel.*

– Az ősi nyelven? – Sünkőbe belenyilallott a felismerés. – A titkos, ezeréves nyelven, amiről a szoknya beszélt?

Választ azonban nem kapott, mert odaért melléjük a híres-nevezetes Lancribel lovag, egy hosszú pillanatig sóváran nézte a szépségest, majd maga elé emelte a nyeregbe:

– *Sempriki antrebila sámele* – szólt a hölgyhöz.

– *Intradiva anrtike falámesz* – felelete az.

Sünkő annyira igyekezett megérteni a párbeszédet, hogy nem is csodálkozott azon, mennyire nyugodtak maradtak a prinkik, pedig mindig sokat incselkedtek a lovakkal. Feszülten figyeltek ugyan, de meg sem rezdült a fülük, mint akiket megbabonázott valami.

A szépséges valamit súgott a lovag fülébe, mire az röviden odabiccentett minden jelenlévőnek, a szolgálhoz, vagyis Aligríbéhez azonban így szólt:

– Uram, megtalál Taribán király udvarában. Ha odaér, lovaggá ütöm – és ezzel átadott a görnyedt, de egyre egyenesebb hátú embernek egy picit, bíborkendőbe burkolt könyvet.

– Nagy megtiszteltetés – dadogta Aligríbe. – De nem tudok olvasni.

– Akkor érhet oda, ha megtanul. Minden bizonnyal sikerülni fog.

Ezzel megsarkantyúzta lovát, és a szépségessel a nyeregben elsuhant a sivatag felé.

5. fejezet

melyben Aligribe elfelejti a nevét, de felírják neki, eltörik a legkisebb dió és néhányan vitorlásra szállnak

Mindannyian kissé elhagyatottan álltak, mintha üresebb lett volna a világ az anyóka-szépséges és a lovag távozása után. Az újdonsült Aligribe szorongatta a könyvet, a kutyák lefeküdtek a finom homokba és kinyújtott nyelvvel lihegték. A főka prűszkölt egy nagyot. Sünkő még akkor is a távozók után nézett, amikor már csak kis pontnak tűntek a láthatáron.

– Jaj, hiszen meg sem tudtuk a szépséges nevét! Amíg anyóka volt, eszembe nem jutott volna megkérdezni!

– A gyerekek gyakorta gondolják azt, hogy az öregeknek nincs nevük.

– Te tudod, hogy hívják? – válaszolt kérdéssel Sünkő.

– Ginvira a neve, legalábbis most.

– Azelőtt más volt?

– Mindenkinek sok neve van, de csak egy olyan, amely valóban sajátja.

– Erről jut eszembe – szólalt meg Aligribe –, elfelejtettem a nevemet! Mit is adott nekem kegyességed, Sünkő kisasszony?

– *Aligribe, derűs az ég.*

– Jaj, mindenképp el fogom felejteni megint!

– Fel kell írunk – fontoskodott a kislány.

– De hát nem tudok olvasni! Amíg nem tudok olvasni, addig hiába van felírva akárhová!

– Felírjuk a tenyerébe – javasolta a főka. – Így bárki megkérdezi, annak megmutatja, az elolvassa, kimondja, és így lassanként megtanulja.

– Igaza van, főka úr, ezt kell tennünk – sóhajtott a volt szolga megkönyebbülten. Aztán odanyújtotta a tenyerét Sünkőnek, és várta, hogy az írja bele a nevet.

A kislány elpirult. Az iskolában nem tanultak még meg minden betűt. Szégyenkezve vallotta be, hogy nem tudja teljesíteni a feladatot. Mit volt mit tenni, a főka pingálta rá a nevet a kinyújtott tenyérbe azzal a kék festékkel, amit vitorlása díszítgetésére szokott használni. Aztán Aligribe nekiindult a sivatagnak, egyik kezében a bíborkendőbe csavart könyvvel, másikban a saját kék nevével, hogy mestert keressen magának, aki olvasni tanítja és méltóvá teszi arra, hogy egyszer felkeresse Lancribel lovagot Taribán király udvarában.

*Messze indul Aligribe,
neve kéklik tenyeribe',
néha szép könyvét kibontja,
lapjait megszagolgatja,
aztán féltve visszateszi,
félénk arcához emeli.*

*Azt mondják, a sivatagban
néha csöndes kapocs pattan,
Rilemin nyitja regényét,
hogy lapjait teletöltsék
ismeretlen, fényes szavak,
s Aligríbe könyve dagad.*

Süinkő tehát a prinkí kutyákkal egyedül maradt a kikötőben, és fogalma sem volt, most hogyan tovább. Nem volt más a közelben, csak a fóká, akítől megkérdezhette, mit tegyen.

– Fóká úr, én egy rózsaszín szoknyával indultam útnak, aki azt ígérte, hogy elvisz a Kúton Túli Országba, ahol beszélík az ezeréves nyelvet. A szoknya azonban elküldött minket ide földalattin, és ő maga eltűnt.

– Szájála Rozánáról beszélés, kislány – mondta a fóká. – Ő nem jöhet erre a partra, ezért nem kísért tovább. A Kúton Túli Országba az én vitorlásommal juthatsz el, de az utazásnak ára van.

Süinkő mindjárt kétségbeesett, és majdnem sírni kezdett:

– De hát az a gonosz szoknya megtiltotta, hogy magammal hozzam a kincseimet, amikkel most fizetni tudnék! Nincs nálam semmi – mutatta, és kiforgatta az egyik zsebét. Abból azonban kiesett a legkisebb dió, amit a szóke forrástündértől kapott.

– Nohát, nohát – mosolygott hatalmas bajsza alatt a fóká –, ez a diócska, ez semmi?

– Biztos nem ér annyit, mint egy majdnem ép, szép fényesre csiszolt kagyló... – szífogta a kislány.

– Mondd csak, kítől kaptad a diócskát!

– Hát az úgy volt... – kezdte Süinkő, és szép sorjában, de nagyon hosszan elmesélte a forrástündérekkel történt kalandját, a fóká pedig türelmesen végighallgatta.

– Ismerem ezeket a hölgyeket – mondta aztán a tengerész –, és tudom, mennyit érnek az ajándékaik. Itt az ideje, hogy megtörjed a legkisebb diót, és segítségül hívd a legfiatalabb tündér, Karimbána szolgáját.

– De figyelmeztetett, hogy csak szükség esetén törjem fel a diót. Tulajdonképpen vissza is fordulhatnék most a prinkikkal, úgyis nagyon sok időt töltöttem már Miragé nélkül, vajon nem aggódik?

– Miragé alszik, és egészen addig aludni fog, amíg vissza nem térsz a kertbe. Valaki vár a Kúton Túli Országban, akivel találkoznod kell, ezért mindenképp folytatnod kell az utat.

– Tényleg? De én csak azért indultam neki, hogy megismerjem az ezeréves nyelvet! Kivel kell találkoznom?

– Nem mondhatom meg.

– De kérlek...

Süinkő még vagy öt percig kérlette a fókát, hízelgett neki, de a tengerészt nem lehetett megpuhítani. A kislány végül feladta, és fáradtan leült a trónra, két kezét maga elé nyújtva – az egyikben ott hevert a kis dió. Ő már el is feledkezett róla, Trinkilinki azonban nem: egy gyors mozdulattal bekapta, és azonnal a trónszék alá bújt, hogy el ne tudják venni tőle a zsákmányt, majd nagy recs-

csentéssel föltörte a diót. A megszokott és jó ízű dióbél helyett azonban valami egész más volt annak a belsejében, aprócska manó, aki egyetlen szökkenéssel a prinki kutya orrán termett, sivített és forgott maga körül, egyszóval túrhetetlenül viselkedett, legfőképpen mert borzalmas bűzt árasztott magából, de, mint később bevallotta, csak azért, mert félt a hozzá képest hatalmas kutyától, aki majdnem megette.

*Híjj-hújj, jujj-jaj,
sárkányzáfog,
ártánymányog,
menj el innen, támorátok,
távozz tőlem, szörnyű lény,
átreminde kambemény.*

Süнкő úgy pattant fel a trónról, mint akibe belebújt az ördög, és azonnal lehasalt a homokba, hogy megnézze, mi történik. Trinkilinki erősen tüszögött és morgott, Pleple, aki csak tanúja volt az eseménynek, lihegett, és kerek szemmel bámulta az anyját, de főleg a manót.

– Manó, manó, gyere ide hozzám! – kérlette Süнкő az iciri teremtményt, mely akkora volt, mint egy cserebogár. – Nem bánt a kutya, csak gyere ide!

– Híjj, hújj, azt a kutyafáját, honnan jön ez a hang, nem látok semmit – kiabálta a manó, mert időközben bemászott Trinkilinki orráról a fülébe, ahová csak egy kevés fény szűrődött be, a prinki erre irgalmatlanul rázni kezdte a fejét, a manó nem is tudott megkapaszkodni, és végül leesett a homokba. Azon úgy kezdett iszkolni, mint egy rovar, annyira könnyű volt, hogy szinte nyoma sem maradt a lépteinek.

– Manó, manó, hol vagy? – kiabálta Süнкő, mert attól kezdett félni, hogy az apróság elmenekül, és kárba vész a legfiatalabb tündér ajándéka. Aztán egyszer csak megérezte, hogy viszket a nyaka.

– Tiririri – reszketett a manó Süнкő hajában –, védjél meg, védjél meg...

– Rendben van, nyugodj meg végre – hallatszott ekkor a fóka mély hangja. Tulajdonképpen azért nem szólt eddig, mert a nagy riadalom láttán alig bírta visszafojtani a nevetését.

– Jaj, jaj, úgy megijedtem, el is használtam az egész bűzkészletemet – siránkozott az apróság.

– Na, gyere ide, az uszonyomra, ígérem, semmi bántódásod nem esik! – biztatta a fóka.

A manó hirtelen valóban ugrott egy nagyot, egyik lába azonban belegabalyodott egy hosszú hajszálba, és így hegyes orrú cipellőcskéjénél fogva lógott fejjel lefelé egy ideig, amíg a fóka óvatosan ki nem bogozta fogságából.

– Ki hívott? – húzta ki magát az apróság, mikor végre biztonságban elhelyezkedett a fóka uszonyán, bár vigyáznia kellett, el ne csússzon, mert az nagyon síkos talajnak bizonyult számára.

– A dió a kislányé volt – magyarázta a fóka –, akinek a hajában elrejtőztél. Neve Süнкő, egyébként királykisasszony. Azért hívtunk, hogy segíts eljutni a Kúton Túli Országba.

– Ó, hát oda igyekszel, kislány? – húzta ki magát a manócska –, akkor jó helyen törted fel a diót, illetve törte fel az a vérszomjas vadállat, akit kutyának nevezel...

Trinkilinki csak mély hangon morgott erre a megjegyzésre.

– Engem Borsának hívnak – folytatta a manó –, és nagy a hatalmam, bármilyen kicsi is vagyok. Minden varázslásomkor még jobban összemegyek és még nagyobb lesz az erőm, ezért tündér gazdám nem szívesen ereszt ki a kezéből. Ha most varázsolnom kell, annyira apró leszek, mint egy hangya.

– És nem szomorít el, hogy így összemész? – kérdezte Sünkő részvétellel.

– Egyáltalán nem. Miért szomorítana el? Micsoda furcsa kérdés!

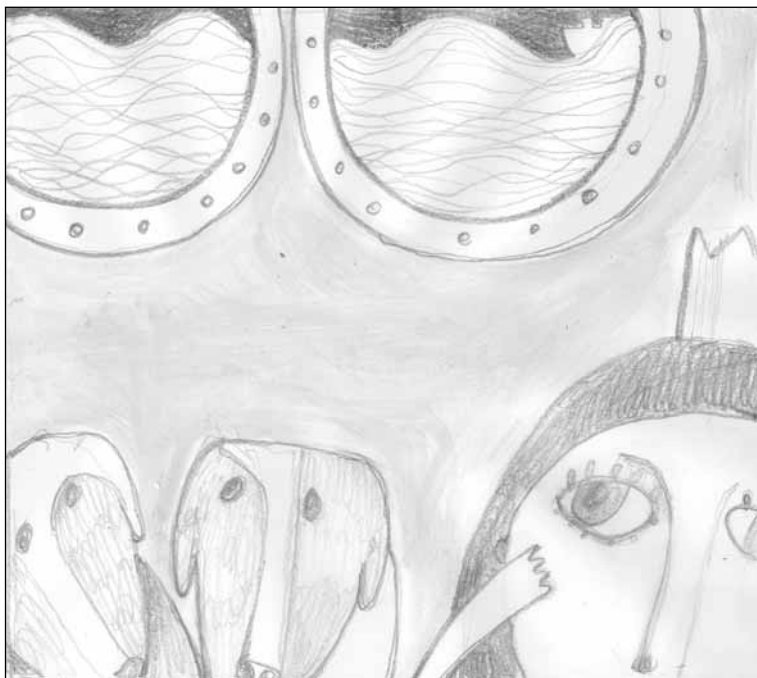
– De hát nem félsz, hogy megesznek, rád taposnak, véletlenül összenyom valaki?

– Hát, ez akkor is megtörténhet veled, ha akkora vagy, mint egy hegy. Mert vannak óriások is, vannak viharok és rengések, senki sincs biztonságban. És ne feledd, a hatalmam növekszik. Nem a testméret számít!

– Bizonyára igazad van – felelte Sünkő, bár nem egészen hitte el, amit a manó mondott. De nem akarta megsérteni.

– Kedves Borsa manó – szólalt meg ismét a foka –, jól tudod, milyen nehéz átkelni ilyen súlyos teherrel a Sós Tavon a Kúton Túli Ország felé. Ezért is kérjük a segítségedet.

Átrepítelek benneteket a Tavon egy ulija-imádság ideje alatt, pedig különben hatszáz ulija-imádságig tart. De vigyázzatok, jól kapaszkodjatok majd! Aztán ne feledkezzetek meg a muralinekről sem, mert a halandók láttára vérben forog az egyetlen szemük, és úgy felkavarják hét farkukkal a tó vizét, hogy azt megemlegetitek!

– Biztos, hogy bölcs dolog felszállni erre a vitorlásra? – kérdezte félénken Sünkő. – Nem lehetne szárazföldön menni?

– A Kúton Túli Országba? – kacagott a manócska.

– És te hol fogsz varázsolni? Velünk jössz a hajón?

– Veletek hát, hiszen nekem kell fűjnom a szelet a vitorlába, míg a főka úr az ezeréves nyelven imádkozik. Az ulija-imádság a legősibb könyörgés!

Mielőtt még Sünkő újabb kérdést tehetett volna fel, a főka beterelte őt és a prinkiket az alsó fedélzetre. A kapitány komolyan fordult hozzá:

– Itt kell maradnotok, hallhattad, hogy halandó nem kerülhet a Sós Tó szörnyei szeme elé. Ha meglátnak egyet is, hatalmas vihart kavarnak, és a föld olyan táján érhetünk partot, ahonnan évekig sem találunk vissza! Most felmegyek a fedélzetre és elkezdem az imádságot. Ne nyisd ki az ajtót, akármit hallasz is!

Ezzel becsukta az ajtót, Sünkő pedig félelmében még a kallantyút is ráhúzta, aztán leheveredett egy apró priccsre. Nagyon fáradt volt, hirtelen úgy érezte, napok óta nem hunyta le a szemét. A két kutya felugrott mellé, ők is meg voltak szeppenve és halkán nyugtatgatták egymást.

– Nahát, hogy a szoknya micsoda kalamajkába kevert! – sóhajtott ásítva a kislány. – Vajon kivel kell találkoznom abban a furcsa országban?

A prinkik azonban nem válaszoltak neki. Egyik az egyik, másik a másik oldalán gömbölyödött össze, alig fért el tőlük, de valahogy csak elhelyezkedtek, Sünkő mind a hármukra ráhúzta a takarót, és nemsokára édesen aludtak, míg kint tombolt a manó és imádkozott a főka. Csak az ulija-imádság elejét hallották:

*Esztrébilán kairtemer,
kiróbi támi sérigel,
anarpenábe, óribi,
agaputúsza hábibí.*

6. fejezet

melyben megismerkedünk egy képen át szűrődő, repülő delfinnel, a semmi közepén álló, száraz vizű szökőkúttal, a sütemény pedig elaltatja a háromfejű, harapós aranyhórcsögöt

Mikor Sünkő kinyitotta a szemét, már nem érzékelte a hajó lebegését, ami korábban annyira kellemesen álomba ringatta. A kutyák természetesen megérezték, hogy felébredt, és felültek a priccsen.

Teljes csönd volt. A kabinban csak egy mécses égett, ablakot sehol nem lehetett látni. Sünkő odament az ajtóhoz, és rátapasztotta a fülét. Megnyugtatta volna, ha hallja a foka imádkozását, de egy hangot sem vett ki. Lehet persze, hogy a foka elfáradt és éppen némán imádkozott.

– Hát most mit tegyünk, Pleple? – kérdezte a kislány, mintegy magától, mert azt nem remélhette, hogy Pleple válaszolni fog. A kiskutya azonban tett egy kísérletet arra, hogy megszólaljon, mégsem jött ki hang a torkán. Sünkő észre sem vette.

– Lehet, hogy a fókát és a manót felfalták a szörnyek? Lehet, hogy már rég hetedhét országon túl járnak és megfélemeztek rólunk?

Odament az ajtóhoz és elfordította a kallantyút, de aztán meggondolta magát:

– Nem, nem nyitom ki, még úgy járok, mint az a furcsa nevű lány, aki valami szelencét nyitott ki, mikor pedig meg volt tiltva neki. Azért van minden baj a világon!

Pleple furcsán dörzsölgette tappancaival fekete száját, és újra és újra szeretett volna megszólalni, de Sünkő nem vette észre próbálkozásait. Trinkilinki két tappancsát a fülére szorította, mintha valami belülről jövő hangot nem akarna meghallgatni.

– Minden mesében baj történik, ha valaki nem fogad szót. Persze otthon sem fogadok szót, sok butaságot csináltam már, de ez most más. Itt valódi szörnyektől kell félni!

Fel-alá járkált a zsebkendőnyi kabinban, amelyben a priccsen kívül egy kisasztal volt még (azon a mécses, amely azonban bevilágította a helyiséget), valamint egy delfint ábrázoló, teljesen kék színű kép. Sünkő leült és a képre meredt:

– Valamit csak kellene csinálnom! Nem maradhatok itt az idők végezetéig! Bárcsak tanácsot kérhetnék valakitől!

Pleple nem bírta tovább, két mellső lábával hívta fel magára a figyelmet, többször is megpróbálva felvétetni magát Sünkővel.

A kislány lenézett rá, erre Pleple a kép felé fordította a fejét, és nyüszíténi kezdett. Sünkő nem értette. Pislogott egyet, s mintha a kép megmozdult volna. Nem hitt a szemének. Hosszasan nézte a delfint. Valóban mozgott, egészen lassan, alig észrevehetően, de mozgott. Vajon a kép nem is kép, hanem egy ablak? De persze lehet egy képernyő is. Vagy érzékletes-érzéki csalódás? Hogy is mondják?

A kutyák azonban egyre idegesebbek lettek, már valósággal rettegtek a kékségtől, ami uralta a szobát. Mintha betört volna a tenger a kabinba, de mégsem voltak vízben. A mécses kialudt. A prinkik úgy üvöltöttek, mint a far-

kasok, ha a Holdat köszöntik. A delfin pedig, amely mintha lassan növekedett volna, egyszer csak belebegett a kabin légtérébe, lassan és nyugodtan, kék könnyűséggel.

- Ki vagy te? – mondta hangosan a kislány, hogy ne féljen annyira.
- Dilfenide – felelt a lebegő lény.

A kutyákat hirtelen megnyugtatta, hogy a delfin még beszélni is tud – így valóságosabbnak tűnt, mert ahhoz már hozzászoktak, hogy a Kúton Túli Országba vezető úton minden lény tud beszélni (őket magukat kivéve).

– Már megérkeztünk? – kérdezett ismét Sünkő, anélkül hogy udvariasan viszonzta volna a bemutatkozást.

– Valahová minden bizonnyal megérkeztetek – hangzott a rejtélyes megálapítás.

- De hová?
- Te hová szeretnél megérkezni?
- A Kúton Túli Országba – magyarázta a kislány.
- Akkor ülj a hátamra és kapaszkodj erősen!
- Arról szó sem lehet – tiltakozott a gyermek. – Nem hagyhatom itt a kutyáimat. És különben is itt kell várnom, míg a fóka értem nem jön.
- Arra aztán várhatsz – sápolta a delfin. – Ülj csak fel a hátamra!
- Nem ülök.
- Elviszlek a Kúton Túli Országba!
- A prinkik nélkül sehová nem megyek.
- Akkor jöjjenek a prinkik is. Kik azok a prinkik?
- Hát a kutyáim, ők, akik az előbb úgy üvöltöttek.
- Már értem. Jöhetnek ők is.
- Mi lesz a fókával?
- A fókával nem vagyok beszélő viszonyban – jelentette ki a delfin.

*Ha elkapom, ha elkapom,
a szárazon megúsztatom,
mert csupán e pingált képben
lebeghetek, csupa kékben...*

*Kékre pingált az a fóka,
de nem tehet ő se róla,
festékét az égből nyeri,
a sós vízzel elkeveri,
nem szárítja, rálehel,
lélekkal ruházza fel,
de hogy a lelket bezárja,
falra tegye, az nem járja,
hátamra ülsz, elmegyünk,
szent kútvízbe repülünk.*

- Ó, hát haragszol a fókára.

A delfin nagy ricsajozás közepette rázta a fejét. A prinkik persze ismét szűkölni kezdtek.

- Tetszel nekem, kislány – mondta aztán Dilfenide.

– De mi lesz a fókával? – erósködött a kislány. Valahogy tartott ettől a különös delfintől, aki kopogtatás nélkül szüremkedett be a kabinba.

– Mi lenne, az, ami a szoknyával.

– Hát te tudsz a szoknyáról? Vele mi lett?

– Ott maradt, ahová való. Mint a fóka. Ő nem hagyhatja el a hajóját. Innen a hátamon kell folytatnod az utadat.

– A vízben?

– Nem, a képben, amely se víz, se levegő. De ha elég sokáig lebegünk benne, megtaláljuk a semmi közepén a szent kutat. Induljunk, mert téged vár valaki. Erről már biztos hallottál.

– Te tudod, ki az? Ha megmondod, felülök a hátadra.

– Nahát, kislány, ez már tényleg sok a jóból.

– Csak azt ne mondd, hogy pimasz vagyok!

– Akkor azt mondom, *atrevitre*. Ennyiből értesz?

– De ki vár odaát? Ismerem talán?

– Valamikor azt gondoltad, hogy ismered.

– Tudom a nevét?

– Valamelyik nevét tudod.

– Legalább azt mondd meg, állat-e vagy ember.

– Inkább ember. De sose lehet tudni.

Süнкő úgy döntött, hogy mégiscsak felszáll a delfin hátára. Maga elé fektette a két prinkit, egyik a bal oldalra lógatta a fejét, másik a jobbra, jó erősen tartotta a nyakörvüket, lábával szorította a delfin törzsét, és a kék teremtmény utasaival együtt beszűrődött a képbe, majd száguлдani kezdett.

Süнкő nem mert lenézni, mert félt attól, amit láthatna.

A delfin sokáig száguлдott velük, a kislány mindkét karja elzsibbadt, nagy erőfeszítéssel tudta csak tartani a prinkiket, akik megilletődötten hallgattak. A halványkék semmi súrolta arcukat és hűtötte tagjaikat. Hosszú idő múlva kezdtek ereszkedni, mikor Süнкő már minden pillanatban úgy érezte, hogy kiszakad a karja a vállából. Egy réges-régi szökőkút közepén szálltak le, amelynek spriccelő vize száraz volt, mint a sivatagi homok. Süнкő azonban olyan kimerült volt, hogy ezt szinte észre sem vette. A delfin azonnal eltűnt, nem köszönt el, de nem felfelé távozott, hanem belebújt a szökőkút mélyébe, és hirtelen nyoma veszett.

Süнкő leült a kútkávéra, nézte a fel-felspriccelő vizet, amelytől még akkor sem lett nedves, amikor derékig gázolt benne. Körös-körül csak a kék semmi.

*Semmi, semmi, kékes semmi,
szökőkút a közepén,
szökőkútból kék víz szökken,
visszacsorog peremén,
kék víz, szép víz, ha pereg,
de az arcod, a fejed,
de a lábad, a kezed
benne meg nem nedvezed,
száraz víz ez, semmi-víz,
se nedv nincs benne, se íz.*

A kislány majdnem nekikeseredett, és már vette is volna ki a második diócskát a zsebéből, mikor különös morgást hallott valahonnan. A kislány mindjárt tudta, hogy nem a prinkik morognak így, mert azoknak minden szavát ismerte. A szökőkút aljából jött a furcsa vicsorgás, ráadásul nem is csak egy, hanem több hangon szólalt meg.

– Ki van ott? – kérdezte Sünkő.

– Brmmmm.

A prinkik is támadó állásba helyezkedtek, és fejüket lesunyva álltak a láthatatlan ellenséggel szemben.

– Bántani akarsz bennünket? – próbálkozott Sünkő.

– Brmmmm – hangzott a válasz.

– Mi békés szándékkal jöttünk – erősködött a lányka.

Erre egy apró fejecske jelent meg a kút egyik részében, egy aranyhörcsög vicsorgó fejcskéje. A kutyák meredten álltak és bármelyik pillanatban támadhattak – nyilvánvaló volt, hogy a hörcsögnek nem sok esélye lenne velük szemben. Sünkő azonban semmiképp nem akarta, hogy összekapjanak, ezért hátrébb húzta a prinkiket és leguggolt a hörcsög mellé.

– Békében jöttünk, hörcsög úr – vagy asszony, ahogy akarja.

Erre egy másik fej jelent meg az első mellett, az is vicsorgott, de már inkább vigyorgásra állt a szája.

– Hát ketten vannak? – csodálkozott Sünkő.

Erre egy harmadik fej is megjelent, az első kettőhöz hajszálra hasonlító.

– Hárman? Vagy egy egész hadsereg?

– Törj fel, törj fel! – hallatszott ekkor a kislány zsebéből.

– Ki sikongat? Jaj, hát ez a varázsdíó! Hiszen éppen rád gondoltam az előbb.

Kivette a zsebéből a középső tündér ajándékát, és méregette a kezében.

– Hogyan törjelek fel? Nem sértődsz meg, ha kövel ütök rád?

– Adjál oda Pleplének, majd ő feltör – hangzott a kérés.

– Nem félsz, hogy bekap és lenyel?

– Nem, nem, majd én elintézem veled.

Sünkő odaadta a diót a kiskutyának, aki két tappancca közé fogta azt, majd óvatosan szájába vette és ráharapott. Egy kerek gombócocská gurult ki a dióból. A lányka a kezébe vette.

*Mákos-mézes sütemény
leszek most először én,
törj három egyenlő részre,
a hörcsög három nyelvére
hajíts, azt majd feketé
pillangóknak serege
hagyja el, így visszatérek,
a barlangba elkísérlek.*

– Sose hallottam, hogy a hörcsögök süteményt ennének... – akadémikuskodott Sünkő.

– Ez nem akármilyen hörcsög, hanem a Kúton Túli Ország bejáratának őre.

– És ugyan ki ellen őrzi a bejáratot?

-
- Mindazok ellen, akik illetéktelenül akarnának belépni.
- Illetlenül? Én igazán nem vagyok illetlen, meg is mondtam neki, hogy békével jöttem.
- Az illetéktelenül nem azonos az illetlennel. Vannak, akik ide merészkednek, pedig nem szabadna nekik.
- És mi is ilyenek vagyunk?
- Többé-kevésbé. De nekem köszönhetően a háromfejű aranyhörcsög ébersége megszűnik, és beléphetsz a kapun.
- Nem félsz háromfelé osztódni és a fogai közé kerülni? – szörnyülködött Sünkő.
- Nem félek semmitől. És te se féltél engem. Mikor elaludt és horkol mind a három szájával, fekete pillangók képében kirepülök a fogai közt.
- Te voltál az a sok fekete pillangó a *foglyavíznél*?
- Én hát, kislány. De túl sokat kérdezel.
- Még egyet mondj meg – erősködött Sünkő –, hogyan jutunk be a Kúton Túli Országba, ha ez a kapuja? Hiszen a hörcsögfejek is alig férnek el a nyílásban!
- Várd ki a végét. Most pedig törj háromfelé, három egyforma részre, és adj oda óvatosan a hörcsög három fejének. De egyszerre dobd oda neki a részeit, mert csak akkor hatásos az altató. Rajta!
- Sünkő nagy vigyázva három részre törte a gombócot, jobb kezébe két darabot vett, a balba egyet, és egy nagy lendülettel elhajította a falatokat: a hörcsög kitátotta a három száját és bekapta a süteményt, aztán villámcsapásszerűen elaludt az összes feje. Ugyanebben a pillanatban a kislány és a két prinki kutya zsugorodni kezdett. Sünkő nem ijedt meg, mert járatos volt az ürgelyukakban és hasonló alkalmatosságokban kezdődő kalandokban, annyi furcsaságot látott már, mióta a szoknya belibegett Miragé kertjébe, hogy már semmit sem tartott lehetetlennek. A fekete lepkék kisvártatva kiröppentek az aranyhörcsög fogai közül, és előreszálltak a szökőkút alatt nyíló folyosóra, mintegy hívogatóan: az apró Sünkő és a prinki kutyák pedig elindultak utánuk.

7. fejezet

melyben két terehajú béka tetszeleg a tükörben, egy ebihal béka akar lenni, barátaink pedig repülni tanulnak

A folyosó sötét volt, nyirkos, és végtelen hosszúnak tetszett – vagyis egyáltalán nem tetszett az összezsugorodott Sünkőnek. A prinkiknek sem volt ínyére, de azért csak mentek előre, bátran, követve a pillangókat, amelyek időközben megváltoztatták a színüket és fénylettek.

Nemsokára kiszélesedett az alagút, és észrevették, hogy tulajdonképpen egy barlangban vannak, egy hatalmas cseppkőbarlangban. Alig láttak valamit, csak a pillangók világítottak előttük.

Lassanként azonban hozzászokott a szemük a környezethez, és a cseppkövek különös alakját is megfigyelhették. A pillangók meg-megvilágítottak egy-egy érdekesebb alakzatot, amelyekben régi történetek megkövült szereplői sejtettek fel. Egyszer csak egy hatalmas tükör állta útjukat, amelyben két béka alakú cseppkő látszott, de csak a tükörképük, a valóságban nem voltak sehol: mintha beköltöztek volna az üvegbe. Az egyik varangyos békának látszott, és olyan hatalmas terehaja volt, hogy majdnem betakarta csúnyácska testét. A másik ugribugri levelibékeként kövült meg, terehaját varkocsba fonta valamikor, az idők kezdete előtt. Kifelé néztek a tükörből, vagyis eredetijük minden bizonnyal abba befelé nézett, míg örökre az üvegbe nem költöztek. Sünkő kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a tükröt, és érezte, hogy az nem is szilárd, hanem valamilyen ragacos, folyékony anyagból van, amelynek felszínén egy ebihalat vett észre. Az aprócska békakezdet erőlködve törekedett a tükör belseje felé, de mindhiába, tapodtat sem haladt előre. A kislány óvatosan megfogta és belenyomta a tükörbe, mire a megüvegesedett két béka-alak is megmozdult. Az ebihal eléjük kúszott, megköszörülte a torkát és beszélni kezdett:

– Igen tisztelt béka urak, varangyos és leveli, meg tudnák nekem mutatni az utat a valódi békaság felé?

A két terehajú, a rücskös és a sima bőré továbbra is csak a tükrön kívülre nézett, de olyan tekintettel, mintha csak önmagukat látnák. Szegény ebihal csapkodott a farkincájával, ha már egyszer karja nem volt, hogy hadonásson:

– Tisztelt béka urak, kérem! A valódi békaság! Egyetlen álmom, hogy eljussak oda!

A varangyos lustán pislogott egyet, és csak nézte-nézte a tükröt.

Sünkő a pillangókhöz fordult:

– Kik ezek a furcsa békaságok? – kérdezte.

– Réges-régen – suttogták a pillangók – ez a két teremtmény annyit nézett tükörbe, saját békaságát csodálva és felfújódásoktól hasfájósan, hogy a tükör elkámpicsorodott, nyúlóssá és kocsonyássá vált, majd beszippantotta őket. Azóta megkövülten tovább bámulják önmagukat és tovább szövögetik békaságukat, amelyre annyira büszkék voltak, hogy minden másról megfeledkeztek. Ha tudni akarsz, miben áll ez a nevezetes békaság, hallgass csak oda, mindjárt elkezdenek énekelni.

Valóban felhangzott a varangyos béka reszketeg dala, s miközben az öreg énekelt, lustán simogatta saját kócos, rakoncátlan loboncát, mely szürke volt, mint ő maga:

*Víjjogónak hívtak egyszer,
víjjogott a békaságom,
és mindenki víjjogott csak
a szomorú mátkaságon,*

*melyet egy kis ebihallal,
ebihálólánnyal szőttem,
mielőtt tükörbe néztem,
s terehajún megkövültem.*

*Ebihalként éltem volna
ebihalmátkám ölében,
de ő ebihal mivoltát
levetkőzte énelőttem,*

*kinevettek pocsolójánkban,
kikacagtak kákán, sáson,
miatta majd elvesztettem
terehajam, ahogy Sámson.*

Víjjogó tovább énekelt volna, de akkor hanghúrjai közé csapott a leveli, és így kezdett zengeni:

*Szöszmötszövő az én nevem,
mert a szöszmötöket szövöm,
ha egy repül, én elkapom,
lecsapok rá, ördögködöm,*

*háromlábú széken csücsül
békaságom: és a hokkert,
magam alá szöszmötölöm,
akár a kis Henrik Pottert.*

*Görbebörönd, pincésáska,
kék az ég és zöld a képem,
hiányzik a kártyapakli,
ki keverte, ki ha én nem.*

*Ez a békaság olyan jó,
elbrekegném, tükröm, tükröm,
de úgy tetszem önmagamnak,
hogy még én is megütődöm.*

– Na, Sünkő, ki a békább? – kérdezték egy hangon a pillangók.
– Egyik békább, mint a másik. Nem tudom, miért akar az ebihal is béka lenni.
– Mindenki más akar lenni, mint ami. És ez így helyes. Az a helytelen, ha valaki valamibe bele akar kövülni.

-
- Soha nem fognak kiszabadulni a tükörből?
 - Amíg saját képmásukon kívül semmit nem hajlandóak látni, addig nem.
 - És mi lesz az ebihalacskával?

- Valószínűleg békává küzdi fel magát. Segítségével bejutott a tükörbe, ahová annyira vágyott. Most már csak nagyon kell néznie önmagát.

Süнкő kicsit szomorúan ment tovább, mert sajnálta a magányos békaságokat, akik még egymást sem látták. De a kutyái megéreztek, hogy közelednek a friss levegő felé, vagy a levegő közeledik feléjük, és nagy kedvvel poroszkáltak előre. Úgy tűnt, a sötétség is eltűnik lassanként, a lepkéknek már nem kellett világítaniuk, most égszínkéék színt öltöttek magukra. A barlang túlol-dali bejáratánál – vagyis Süнкőék felől nézve a kijáratnál – egy kis termetű asszony állt, földig érő ruhában, a fény előtt.

- Legyetek üdvözölve – hallották az asszony hangját. Süнкő felkapta a fejét, valamire nagyon emlékeztette ez a hang, de nem tudta, mire.

- Légy üdvözölve te is – felelte.

A két pillangók az asszony jobb vállára repültek, és ott megpihentek. A két prinki kutya leült előtte és imádattal tekintett rá. Ő lehajolt hozzájuk és megsimogatta a fejüket.

- Ki vagy te? – kérdezte Süнкő, aki még mindig nem látta az asszony vonásait.

- Az, aki elvezet a Néma Gyermekekhez.

A kislánynak most már eszébe jutott: a legidősebb forrástündér hangját hallja, aki nem árulta el a nevét – és most sem teszi. Ugyanakkor furdalta a kíváncsiság amiatt is, hogy ki lehet az a Néma Gyermekek.

- Te vagy a fehér hajú forrástündér, nem igaz? – mondta az asszonynak.

- Felismerted a hangomat?

- Felismertem.

- Nem tagadom, én vagyok.

- Ezért vezettek hozzád a pillangók, vagyis a mézes-mákos sütik, vagyis a dióbél-lény. De mi történt Karimbána dióbél manójával? És a fókával?

- A szoknyát nem is kérdezed?

- De, ő is eltűnt, mi történt velük? El se köszöntek.

- Nem szép tőlük. Majd meglátod ott, ahonnan mindent látni, hogy hol vannak és mit csinálnak. Most azonban fontosabb dolgod van, sietned kell a Néma Gyermekekhez, míg be nem teljesül az idő. Ajándékát te fogod hazavinni, de ha elkésel, újabb ulija-korszaknak kell eltelnie, míg bekövetkezhet a megígért esemény.

- Egy szavad sem értem, forrástündér.

- Most még nem is értheted, de amit tudnod kell, azt a Néma Gyermekektől megtudod.

- De ha néma, hogy fogja elmondani?

- Éppen azért tudja elmondani, mert néma.

Süнкő egyre kevésbé értette, mibe keveredett bele, a Névtelen Forrástündér azonban olyan jószágosnak és bölcsnek tűnt, és úgy elvarázsolta az állatait, hogy a kislánynak bíznia kellett benne.

- És hogyan jutunk el a Néma Gyermekekhez? – kérdezte, mikor a tündér megfordult és tett néhány lépést.

Süнкő ekkor látta meg, milyen tájra érkeztek: hatalmas síkság terült el előttük, mely a szivárvány minden színében pompázó virágokkal volt teli, a messzeségben magas hegyek kéklettek, a levegő balzsamos volt, mindenütt madarak repkedtek. A prinkik futásnak eredtek, cikcakkban kergetőztek a pázsiton, ugattak és ugráltak, mint a bolondok.

– Repülnünk kell – felelte a tündér.

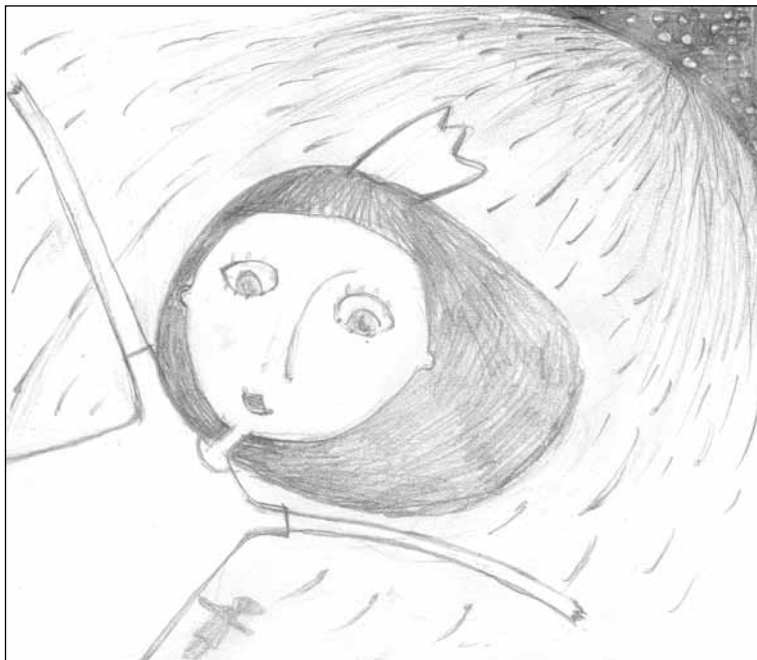
– Repülnünk? – csodálkozott Süнкő. – Nem látom Delfindét és egyetlen nagy sasmadarat sem, amely hátára vehetne bennünket.

– Nektek magatoknak kell repülnötök. Csak így juthattok el a Néma Gyermekekhez, aki ott, azon kéklő hegység legmagasabb csúcsán él egy elvarázsolt kertben, amely felett mindig tiszta az ég és ragyog a szivárvány, és amely nem ismeri az éjszakát. Nem vezet oda semmilyen út, csak a levegőn át.

– Szárnyat ígézel nekünk, tündér? – kérdezte akkor a kislány.

– Nem, dehog. Nincs rá szükségetek.

A fehér hajú asszony végigpillantott a mezőn, ettől a prinkik, mintha hívó szót hallottak volna, azonnal odairamodtak hozzá, és áhítattal leültek előtte, mint az imént. A tündér felemelte mindkét karját, és Süнкő érezte, ahogy valami lassan felfelé tolja. Ösztönösen kinyújtotta a kezét, mintha szárnyai lennének, és ettől még magasabbra jutott. Hirtelen bukfencet vetett a levegőben, és semmi baja nem történt, úgy libegett, úgy libegett, mint a szoknya, amelyet – alig hihető – nemrég ismert csak meg. A kutyák is felemelkedtek már, kissé félve hadonásztak mind négy lábukkal, nyakukat előrenyújtották, fülük hegyesen állt. Maga a tündér is csatlakozott hozzájuk, hosszú fehér haja úszott utána a levegőben, kecsesen a hegyek irányába kormányozta magát, és kitért karjával mintegy maga után húzta a kis társaságot. A pillangók velük együtt repültek.

8. fejezet

**melyben Sünkő ismét énekel, a dióban megelevenedik a kulcs,
megismerjük a Néma Gyermekek elzárt kertjét és annak gazdáját,
Sünkő megérti az ezeréves nyelvet és falevelet választ**

Hosszú, de nem fárasztó repülés után, melynek során sok félelmetes dolgot láttak, megérkeztek a kék hegyek legmagasabb csúcsára. Úgy tűnt, nem terem meg ott a legkisebb növény sem, nem élhet melegvérű állat, csak a kő és hó érezheti jól magát azon a helyen. Sünkő azonban nem fázott, pedig ugyanabban a kora őszi, könnyű ruhában volt, amelyben elindult Miragé kertjéből.

A Névtelen Tündér egy hatalmas kapuhoz szállt a pillangók között, és a kislány is oda irányította magát két kutyája kíséretében. Akkor vette csak észre, hogy a hegytetőn végig magas kőfal húzódik, de olyan magas, hogy a teteje belevész a felhők fehérségébe, és a falon sehol nincs rés, se repedés, amelyen keresztül át lehetne tekinteni rajta. A kapu fölött aranybetűkkel a következő állt:

*Ki itt leszáll, szállásra nem lel,
csak mint levél faágon. Ember,
reptednek nincsen vége még,
antribilámé trindamék.*

Sünkő nem tudta elolvasni, a tündér azonban megsúgta neki, pedig nem is volt igazán közel hozzá. Csak erősen ránézett, és a kislány meghallotta a szöveget. Az utolsó sor az ezeréves nyelven volt, de Sünkő nem értette a jelentését. Egyébként az első három sort se nagyon, noha annak szavait ismerte.

– Gyere ide, kislány – biztatta a fehér hajú asszony.

Sünkő óvatosan leszállt a tündér mellé, a kapu kilincsére, amely olyan hatalmas volt, hogy akár tíz kislány is elfért volna rajta.

– Nálad van a dió, amit tőlem kaptál? – kérdezte a Névtelen.

– Azt hiszem, igen – mondta Sünkő, és keresgélni kezdett a zsebeiben. Hirtelen megijedt, mert nem találta a legnagyobb diót, hiszen elveszíthette útközben bárhol...

Ekkor odarepült hozzá Trinkilinki és megbökdöste a kezét nedves orrával: Sünkő kinyitotta a tenyerét, Trinkilinki pedig kissé megviselt, de még egy darabban lévő diót ejtett belé – pedig amit ő egyszer bekapott, azt általában nem adta vissza... A dió korábban ugyanúgy összement, mint minden más, de mikor a kislány tenyerébe esett, visszaugrott eredeti méretére.

– Látom, elvesztetted, de hűséges társad megőrizte számodra – dicsérte meg a kutyát a tündér. – Trinkilinki erre lehajtotta a fejét, és odaszállt a kilincshez, a Névtelen mellé. Pleple Sünkő oldalán telepedett le.

– Nyisd ki a diót! – biztatta a tündér a kislányt.

– Hogyan? A másik kettőt a kutyáim törték fel.

– Ezt neked kell megtörned.

– De nincs nálam se kalapács, se diótörő.

– Nem is ilyen durván kell feltörni. Énekelni kell neki.

– Énekelni? És attól kinyílik?

– Igen, mert egy olyan kulcs van benne, amely az énekszót szereti legjobban.

– És mit énekeljek?

– A legszebb dalt, amit ismersz.

Süнкő azonban ismeretlen dallamot kezdett énekelni:

*Gyere ki, te kulcsfalat,
törd fel a diófalat,
nyisd ki lakod, nyisd ki zárad,
repülésben már elfáradt
tündér, kislány és kutya:
légy a bejutásnak, légy a megnyílásnak
drága záloga!*

A dióbél lassanként moco-rogni kezdett, aztán, akárcsak egy tojásban lévő kicsirke, kopogni kezdett a csonthéjon, és kisvártatva megjelent a fémkulcs fogazata, közepe, majd díszes feje: ahogy széttörte a héjat, mindjárt növekedni kezdett, kiugrott Süнкő kezéből is, mikor elérte megfelelő méretét, beilleszkedett a hatalmas zárba, amely az égisz éró ajtót nyitotta. A tündér a kilincs szélére csúszott, húzta magával Trinkilinkit és Süнкőt, aki Pleplét fogta, s ahogy csuszszantak, ők is növekedni kezdtek, mikorra elérték eredeti méretüket, a kilincset együttes tömegük lenyomta, és a kapu kinyílt.

Besuhantak a kapun – és a kinti kopár, sziklás táj helyett csodálatosan virágzó kert tárult a szemük elé. Ahogy mindannyian beértek, a kulcs kicsúszott a zárból, utánuk repült a kertbe, aztán belülről meglökte a kaput és a zár innenső oldalába fekve bezárta a bejáratot, majd ismét dió nagyságúra zsugorodott, és a tündér tenyerére szállt.

Süнкő leereszkedett a földre, és a prinkik követték. Olyan csodálatosan illatozott a kert, olyan szép színekben pompáztak a virágai, olyan puhának tűnt a pázsit, hogy a kislány hirtelen úgy érezte, le kell heverednie a fűbe és el kell aludnia.

A tündér szintén leszállt a fűre, sőt, jó példát mutatva óvatosan leült a pázsitra, szép ruhája széleit gondosan helyezte el maga körül. Süнкő a maga szeles módján huppant le mellé, és mindjárt hanyatt is feküdt: meleg volt, de épp csak annyira, hogy ne legyen kellemetlen, a fűben egyetlen szúrós növény sem bújt meg, egyetlen hangya vagy egyéb rovar sem mászkált arra, mintha a kis szemtelen állatok tiszteletteljes távolságot tartanának a frissen érkezett vendégektől. A prinkik hátranyújtott lábbal heveredtek le a földre, látszott rajtuk, hogy a repülés szokatlan gyakorlatától és a két méretváltozástól kissé megviseltek, de nagyon elégedettek.

Ahogy Süнкő a földön feküdt, és már majdnem elnyomta az álom, észrevette, hogy az égen feszülő szivárvány háttéréből kiválik valami és repülni kezd lefelé, először madárnak gondolta, de aztán látta, hogy egy ember, helyesebben szólva egy kisfiú az, nemsokára olyan közel ért, hogy ki lehetett venni fényesen aranyló szőke haját és égszínkéék ruháját. Egyenest feljűk tartott, és Süнкő rögtön tudta, hogy ő az a híres Néma Gyermekek, akiről annyit beszéltek már neki, de akiről mégsem tud semmit. A kisfiú kecsesen ért földet, és letelepedett melljűk a pázsitra, biccentett egyet a tündér felé, rámosolygott a pil-

langókra, megsimogatta a két kutyát, és hosszan belenézett a kislány szemébe. Tekintete még kékebb volt, mint bársonyruhája, arca kipirult repülés közben, és olyan kedves benyomást tett, hogy Sünkő mindjárt egy pusztit nyomott rá, s ha egyet, akkor kettőt is. A Néma Gyermekek nem utasította vissza, de nem is viszonzta ezt a köszöntést, csak mosolygó szemmel nézte a kislányt. Sünkőnek úgy tűnt, hogy régről ismeri ezt a kislányt, de nem tudta, vajon honnan... Nem próbált szólni hozzá, mert tudta, hogy néma, noha nem sejtette, azért-e, mert nem tud beszélni, vagy mert nem akar, de mindegy is volt. A kislány már fel sem tette a kérdést, ugyan miért kellett találkoznia a kislánnyal, elég ajándék volt neki, hogy a társaságában lehet. Egy fűszálat vett a szájába és rágcsálni kezdte, csodálatos módon a fűszál nagyon ízlett neki, soha még ilyen finom fűszálat nem kóstolt. A kislány körbemutatott, és ezzel a mozdulattal megkínálta Sünkőt a kert minden gyümölcsével, sőt, zöldségével, vagy azzal, ami másutt egyáltalán nem lenne ehető.

Felkerekedtek és rövid séta után egy patakhoz értek, amelynek mindkét partján csodálatos fák és bokrok nőttek. A legkülönbözőbb gyümölcsökkel és bogyókkal terhes fák voltak ezek, együtt a tavaszi cseresznye és az őszi alma, akadt szőlő és barack is, de legérdekesebbnek a gránátalma látszott, amelyen hatalmas gyümölcsök függtek. Sünkő nagyon szerette a gránátalmát: még a prinkikkel érkezett néhány szem a sasmadár hátán egykor, és azóta sem került egy darab sem a palota asztalára, hát mindjárt tudta, melyik fához lépjen. A tündér azonban megállította:

– Mielőtt leszakítanád a gyümölcsöt, mely titkos kívánságod fejezi ki, menj oda ahhoz a kőrisfához, és válassz egy levelet. A Néma Gyermekek segít. Aztán az őszibarackokból szakíts, de el ne feledd, nem szabad megenned az egész barackot, sem a gránátalma összes piros magját: a barackból egy gerezdet, a gránátmagokból pedig hármát meg kell őrizned és oda kell adnod annak, akit először pillantasz meg, mikor hazaérsz. Jól megjegyezted?

– Mi végre tegyem mindezt?

– Ha eljön az ideje, megérted. Már nem sok idő van az uilja-korszak végéig, bármennyire sokáig szeretnél ebben a kertben maradni, nemsokára búcsúznod kell.

Sünkő nagyon elszomorodott:

– De tündér, olyan hosszú és fáradságos úton jöttünk, nem lehet, hogy máris vissza kell térnünk. Nem tudok annyit repülni, gyalogolni, hajózni és a földalattin utazni már megint!

– Ne aggódalmaskodj, kislányom. Csak válaszd ki a levelet, de alaposan gondold meg, melyiket viszed magaddal!

– Nem mind egyforma?

A tündér mosolygott:

– Csak annyira hasonlítanak egymásra, mint egyik ember a másikra.

A Néma Gyermekek helyeselve figyelte a párbeszédet, s mikor látta, hogy Sünkő megértette a feladatot, ujja hegyével érintette a kislány karját. Ettől az érintéstől a fáradt teremtésnek elmúlt a szomorúsága, mintha nem is fájt volna neki, hogy újra el kell hagynia a Zárt Kertet. Odalépett a kőrishez és találmra le akart szakítani egy levelet, mikor az egész fa megrázkódott, mert a levelek hatalmas ricsajba kezdtek, egyenként röpködtek, mintha pillangók lennének,

és ami a legkülönösebb volt, beszéltek. Sünkő először egy szót sem értett, aztán rájött, hogy az ezeréves nyelven szólnak, és nem csak úgy összevissza, hanem egyenest őhozzá. Mindjárt kiderült, hogy arra kérik, ne szakítsa le őket, nehogy el kelljen hagyniuk ezt a csodálatos kertet, melyhez fogható az egész világon nincsen.

– Azt akarod, hogy elhervadjak, rám tapossanak az emberek, télen fázzam, nyáron összezsavarodjam a szárazságtól?

– Azt akarod, hogy ne láthassam többé az örök szivárványt, az áldott, kék eget, ne hallgathassam a madarak csodálatos énekét?

– Azt akarod, hogy elszakítsanak éltető ágamtól, kivessenek a világba, messze mindentől, amit szeretek?

Így tiltakoztak, zsvajogtak, veszekedtek a levelek, mintha öreg emberek lennének, akik foggal-körömmel ragaszkodnak sötét szobácskájukhoz és gyógyszerszagú ágyukhoz, csak mert félnek lemenni az utcára és emberek közé kerülni... Vagy mintha kisgyerekek volnának, akik rettegnek a többi gyerektől, és anyjuk szoknyájába kapaszkodva torkuk szakadtából kiabálnak, csak hogy ne kelljen iskolába menniük...

Sünkő ránézett a Néma Gyermekre, aki kissé szomorúan, de megértően mosolygott. Szemével egy piciny, hozzá hasonlóan csendes levélre mutatott, amely szinte elveszett a nagy ricsajozásban. Nem lengett és nem lóbálta magát, csak függött szelíden.

Sünkő gyengéden megfogta, és megkérdezte tőle az ezeréves nyelven:

– Te nem félsz velem jönni?

– Nem – hangzott a válasz –, én azért vagyok, hogy veled menjek.

– Akkor leszakítalak.

A kis levél megrándult, mikor a lányka elválasztotta szárát a faágtól, de egy panaszkozó hangot sem hallatott. Sünkő a tenyerére fektette, aztán óvatosan odalépett a barackfához, amelyről levett egy barackot. De nem harapott bele, úgy döntött, egészben viszi el annak, akit először fog megpillantani, mikor ott-hon lesz: betette a bal zsebébe.

– Most már vehetsz a gránátalmából – hallotta a tündér hangját. Kikeresett egy szép, piros példányt, leszakította és a jobb zsebébe tette. A leveleskét a tenyerébe zárta.

A prinkik megéreztek, hogy eljött a búcsú pillanata. Vágyakozva ránéztek a tündérre és a Néma Gyermekre, szerettek volna a kertben maradni, de tudták, hogy Sünkő mellett a helyük. A kislány leült a patak mellé, hogy erőt gyűjtsön a nagy utazáshoz, a kutyái is letelepedtek a két oldalán. A Néma Gyermek lenézett a vízbe, Sünkő ugyancsak: kettejüket látta, kettejük képmását egymás mellett, és akkor hirtelen megértette, honnan ismerte a kisfiút, és azt is tudta, hogy hívják. De mielőtt kimondta volna, a víztükör befogadta, megpörgette, örvénylően a mélybe húzta: aztán csak sötétséget látott és végül semmit, elvesztette az eszméletét.

9. fejezet

melyben Sünkő a tornácon találja magát, megpillantja az első arcot és a gyümölcsök gazdára találnak, a mese pedig véget ér

Sünkő később emlékezett arra, hogy a patakban tett különös, örvénylő utazás során viszontlátta a szoknyát, aki egy kislány derekán himbálózott, meglepő módon elég vidáman, a foka és a kobold újabb utasokat utasítottak rendre a Sós Tó partján, a Szépséges és Lancribel lovag egy csodálatos várkastély kertjében ült, és Aligríbe abból a könyvből olvasott fel nekik, amelyet a Tó partján kapott, Dillfenide kéken fickándozott valamely tenger mélységeiben, a két fiatalabb forrástündérrel a kislány pedig a patakban úszott össze, noha épp csak egy szempillantást vethetett rájuk. Mikor kinyitotta a szemét, tudta, hogy Miragé dajka tornácán van, mert feje fölött ott virítottak a jól ismert fecskécskések. Egy arc hajolt fölébe, de nem Miragéé, hanem a királynőé:

– Felébredtél, kislányom?

Sünkő felült, mindjárt a prinkik jutottak eszébe: ott feküdtek elnyúlva a tornácon, de ahogy ő megmoccan, felemelték a fejüket. Talán csak álmodott mindent? És a falevél? Az bizony nem volt sehol, bárhol kereste.

– Volt nálam egy beszélő falevél...

A királynő kicsit felhős tekintettel nézett rá:

– Hát nem is üdvözölsz, kis hercegkisasszony? Nem hiányoztam neked?

– Üdvözöllek, mama – válaszolta Sünkő –, de hol a levelem?

-
- Biztosan csak álmodtál róla – vigasztalta az anyja.
 - Az nem lehet! A barack! Meg a gránátalma!
- Valóban, a baracktól és a gránátalmától dagadt a két zsebe.
- Hát ezeket hol szedted? – kérdezte a királynő.
 - A Néma Gyermek kertjében – válaszolta komolyan a kislány.
 - Valóban? – telepedett le mellé az anyja. – Mondd el, kiféle ez a Néma Gyermek, addig megehetjük ezt a két finom gyümölcsöt.
- Süнкő pedig mesélni kezdett. A prinkik nem tudtak tanúskodni mellette, de a királynő azért komolyan vette tekintetüket, amellyel a történetet kísérték. Közben Süнкő majdnem felfalta az összes gránátalmamagot – a barackot megfelezte anyjával. Már csak három maradt, mikor észbe kapott:
- Mama, ezt a három magot neked kell megenned!
 - Miért?
 - Azt mondta a Névtelen Tündér, hogy fontos. Valamilyen összefüggésben van a levéllel meg az ulija-korszakkal...
 - Na jó, ha annyira akarod, megeszem ezt a hármat.
- És úgy is lett.

*Repült a levél, kis levélke,
éppen a királynő szívébe,
s ha az őznek hinni szabad,
Gyermekké vált az almamag.*

*Intrissze, intrissze, intrissze,
epszisz entrübé málisze,
anarpenábe, óribi,
agaputúsza hábibi.*

*Süinkó királynány a nevem,
Pirosalma szülőhelyem,
Fecskefészek várban lakom,
odafent a hatodikon,
az ötödik, nagy toronyban,
hol szárnyak csapása lobban.*

ASüinkó-mese három évvel ezelőtt, karácsonyra készült az igit Süinkónek, vagyis az akkor hétéves unokahúgomnak, Ilkának. Szerettem volna olyan történetet adni a kezébe, amely ugyan nem zárja ki a mindennapi világot, mégis elsősorban a képzeletből, a mitológiából, a költészetből táplálkozik, nemcsak a gyermekhez, hanem mindannyiunk gyermeki énjéhez beszél, nem gúgyög, még ha az ezeréves nyelv nonszensz hangján szólal is meg, hanem varázsol.

Napkút Kiadó Kft.
1014 Budapest, Szentháromság tér 6.
Telefon/fax: (1) 225-3474
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

ISSN 1787-6877

Felelős szerkesztő: Szondi György
Szerkesztő: Bognár Antal
Szöveggondozás: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
Illusztrációk: Bognár Éva Katinka
ISBN-10: 963-8478-37-3
ISBN-13: 978-963-8478-37-5